

4320

ΧΡΗΣΤΟΥ ΧΑΤΖΗΧΡΗΣΤΟΥ

Η
ΚΟΡΗ
ΤΟΥ ΑΓΑΘΩΝΟΣ

ΔΡΑΜΑ ΤΡΙΠΡΑΚΤΩΝ

ΜΕΤΑ ΕΠΤΑ ΧΟΡΙΚΩΝ ΑΙΣΜΑΤΩΝ

Άδεια του Υπουργείου της Δημοσίας Εκπαιδεύσεως.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

—
1900

ΧΡΗΣΤΟΥ ΧΑΤΖΗΧΡΗΣΤΟΥ

Η

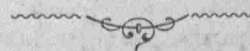
ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΑΓΑΘΩΝΟΣ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

ΜΕΤΑ ΕΠΤΑ ΧΟΡΙΚΩΝ ΑΙΣΜΑΤΩΝ

Ἄδεια τοῦ Ὑπουργ. τῆς Δημ. Ἐκπαιδεύσεως.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Τύποις Κ. Ζιβίδου καὶ Ν. Λεοδάτη

Ἐν Γαλατῆ, ὁδῷ Χαριστῆ, ἀριθ. 12.

1900

SISMANOGLIO
MILANO

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

Εὐρυδίκη	σύζυγος τοῦ Ἀγάθωνος.
Μαρία	κόρη » »
Πλάτων.	υἱὸς » »
Ἀγάθη	μοναχὴ, ἐξαδέλφη πρώτη τοῦ Ἀγάθωνος καὶ ἀδελφὴ τοῦ μνημονευομένου Θωμᾶ.
Ἀγγελικὴ	} χωρικαὶ παρθένοι, προεξάρχουσαι τοῦ } χοροῦ.
Χρυσούλα	
Ἀνθίτσα	ὑπερέτρια τοῦ οἴκου τοῦ Ἀγάθωνος.
Μαρούλα	παῖς ὀρφανὸς 12 ἡς, ἄγγελος.
Θεόδωρος	παιδίσκη, ἐξάγγελος.
Ἐλενίτσα	
Παιδίσκη Α'	} ἀνήκουσαι εἰς τὸν χορόν.
Παιδίσκη Β'	
Παιδίσκη Γ'	
Χορὸς χωρικῶν παρθένων.	
Κωφὰ πρόσωπα :	{ Αἱ λοιπαὶ ἐξ θυγατέρες τοῦ } Ἀγάθωνος.

Σημ. Τὸ ἔργον ποιηθὲν κατὰ τὸ 1884 χάριν τῶν μαθητριῶν τοῦ Ζαππείου Παρθεναγωγείου, παρεστάθη ἐν τῇ αἰθούσῃ αὐτοῦ τὸ πρῶτον, εἶτα δὲ ἐν Ταταούλοις καὶ ἐν παρθεναγωγείοις διαφόρων ἄλλων κοινοτήτων τῆς πρωτευούσης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν.

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΑΓΑΘΩΝΟΣ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

ΠΡΑΞΙΣ Α'.

Ἡ σκηνὴ παρίστησι πεδιάδα κατάφυτον δένδρων. Πέριξ ἀγροὶ σίτου, ποῦ μὲν θερισμένον καὶ τοποθετημένον κατὰ δέματα, ποῦ δὲ ἀθερίστου. Ἐν τῷ βάθει παρὰ τῇ ρίζῃ πλατάνου κρήνη, ἐξ ἧς ρέουσιν ἀεργάως διανέστοτα ὕδατα. Δεξιόθεν παρεκκλήσιον, ἀριστερόθεν πύργος τοῦ κυρίου τοῦ χωρίου. Αἰρομένης τῆς αὐλαίας φαίνεται ἡ Μαρούλα ἰσταμένη πλησίον τῆς κρήνης καὶ φέρουσα ἐπ' ὤμων ὑδρίαν ξυλίνην πλήρη ὕδατος· κατατίθησι τὴν ὑδρίαν καὶ προλογίζεται ὡς ἑξῆς·

Σκηνὴ πρώτη

ΜΑΡΟΥΛΑ

Ἄχ! τὴ δίκῃ μ' τὴ μοῖρα γιὰ τῶν ἄλλων ὠν νὰ κλάψω, ποῦ ν' ἀκόμα πλεῖο χειρότερη;! ἐγὼ ἓνα κομμάτι καὶ ξηρὸ ψωμί θὰ τό ἔρω, ὅπου πάγω ἓνας ἄνθρωπος· ἓνα ξηρὸ κομμάκι, σὰν καὶ μένανε, χωράει, ὅπου καὶ ἂν πάγη· μὰ τάφεντῃ μου... τόση τρανὴ φαμίλια;! ἄχ! ἀλλοίμονο!! ὁ νοῦς μου πάει νὰ φύγη! . . . τί θὰ γείνουνε! ἀπ' τὸνα τόσα χρόνια ὁ ἀφέντης μου, τοῦ πεθαμοῦ, 'ς τὸ στρώμα κατακοίτεται

από βαρὺ μαράζι, ὁ κακόμοιρος!
 ἀπ' τᾶλλο ἢ κυρά μου ἄνθρωπος μισὸς
 κατήντησ' ἢ καυμένη ἀπ' τὰ βάσανα!
 γιὰ βάλ' ἔφτά παιδιὰ τους καὶ οὔλα θηλυκά...
 χωρὶς λεπτὸ καὶ ἀλεύρι κ' ἔλα νὰ σέ ἰδῶ!...
 Ἐν' ἀγοράκι εἶχαν, καὶ τὸ πρῶτό τους,
 ποῦ θὰ τοῦς ἦταν τώρα ἓνα στήριγμα,
 χαμένο τόσα χρόνια, Κύριος οἶδε ποῦ! . . .
 παιδι καλομαθμένο καὶ 'ς τᾶρχοντικά,
 σὰν εἶδε πῶς φτωχύναν, 'ντράπηκε πολὺ
 καὶ 'πῆρε τὰ 'μματακια τ' κ' ἔφυγε μακριά·
 σκληρὸ παιδι ἐστάθηκε! μὰ νὰ ὕφεται
 ἐκεῖνος ὁ κακοῦργος θεῖός του ὁ Θωμᾶς! . . .
 τᾶχάριστο τὸ φεῖδι! ὁ ξενοφραγᾶς
 κισσός! ποῦ λίγο-λίγο περιπλέχτηκε
 'ς τᾶρχοντικά κλωνάρια τοῦ ἀφέντη μου,
 καὶ τὰ 'πνιξε 'ς τὸ τέλος καὶ τὰ 'ξήρανε!
 καὶ 'πῆρε 'ς τὸ λαιμό του, ὁ ἀπάνθρωπος!
 καὶ μένα τὴν καυμένη καὶ τὴν ὄρφανή!
 δουλεύω τόσα χρόνια, σκλάβω μοναχή,
 καὶ θὰ 'ἔγω ξεσκισμένη καὶ 'ξεπόλυτη!...
 ἄχ! πῶς βαστάς Θεέ μου, τέτοια ἄδικα;!
 κακὸ ἀστροπελέκι πῶς δὲν τοῦ πετᾶς
 καὶ νὰ τὸν κατακάψης τὸν βρουκόλακα;!
 'ξάδερφος εἶνε τοῦτος ἢ ἀντίχριστος!...
 Ἄχ! Θεέ μου! τ' εἶπα πάλι;.. ἄχ!! κολάστηκα!!
 μ' ἄς κάνω τὸ σταυρό μου 'δῶ στὴν ἐκκλησιά
 ἴσως καὶ μ' σχωρηθοῦνε ἢ βλαστήμιας μου!...

(Προχωρεῖ, ἵνα εἰσέλθῃ εἰς τὸ παρεκκλήσιον, ἀλλὰ
 τὸ ἄσμα τοῦ χοροῦ ἐρχομένου κρατεῖ αὐτὴν ἐπὶ τῆς
 θύρας αὐτοῦ, ἀκρωμένην καὶ ἀποροῦσαν ἐπὶ τῇ ἀντι-
 θέσει τῆς χαρᾶς καὶ τῆς λύπης).

• Σκηνὴ δευτέρα.

ΜΑΡΟΥΛΑ ΚΑΙ ΧΟΡΟΣ

(Ἐκ τοῦ ἀφανοῦς ψάλλει ὁ χορὸς τὴν πρώτην
 στροφὴν μετὰ τὸ πέρας αὐτῆς βαθμηδὸν παρουσιάζ-
 ζεται εἰς τὴν σκηνὴν καθ' ἡλικίαν ἀπὸ τῶν νεωτέ-
 ρων· ἅπασαι αἱ χωρικαὶ παρθέναι φέρουσιν εἰς χεῖρας
 δρέπανα).

Στροφή Α'. Γλυκὰ ποῦ λαμπυρίζει
 τὸ ἄστρο τῆς αὐγῆς!
 Ἄχ! πῶς μοσκομυρίζει!
 ἢ μυρωδιὰ τῆς γῆς!
 κ' ἢ δροσάτη πνοή
 δίνει 'ς ὅλα ζωή.

Στροφή Β'. Τοῦ δάσους μας τ' ἀνδόνι
 πόσο γλυκὰ λαλεῖ!
 τώρα, ποῦ 'ξημερόνει,
 μᾶς κράζει τὸ πουλί,
 «ὦ! 'ξυπνᾶτε πρωὶ
 νὰ χαρῶτε ζωή».
 (Ὁ χορὸς παρέρχεται).

ΜΑΡΟΥΛΑ

(Ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς σκηνῆς ἔνθεν ἤκροᾶτο καὶ
 ἔβλεπε τὸν χορὸν παρερχόμενον.)

Τί κόσμος εἶνε τοῦτος!... τί παράξενα!...
 'ς τὸ ἓνα μέρος κλαίγουν, 'ς τᾶλλο τραγωδοῦν!..
 νὰ σ' 'πῶ;... κ' ἐγὼ κάλλιό'χω γιὰ νὰ τραγωδάω
 παρὰ νάναστενάζω!.. ἔτσι μοῦρχεται...
 ν' ἀρπάξω ἓνα δρεπάνι καὶ μαζή μ' αὐταῖς
 νὰ τρέχω οὔλη 'μέρα καὶ νὰ τραγωδάω·
 γιὰτ' ἔσφιγξ' ἡ ψυχὴ μου μέσ' 'ς τὰ βάσανα!..

μὰ ἔλα π' δὲ μ' ἀφίνει πάλι ἡ καρδιά
μονάρχους νὰ τ' ἀφήσω τοὺς κακόμοιρους!...
ὁ φρόνιμος ὁ δούλος τώρα φαίνεται!...
μ' ἄς κάνω τὸ σταυρὸ μου γιατί ἔφεξε.

(Εἰσέρχεται ἐντὸς τοῦ παρεκκλησίου).

Σκηνὴ τρίτη.

ΧΡΥΣΟΥΛΑ ΚΑΙ ΑΝΘΙΤΣΑ

(Ἀνήκουσαι εἰς τὸν χορὸν, χρονοτριβήσασαι δὲ
κάπου, φθάνουσι τελευταῖαι).

ΧΡΥΣΟΥΛΑ

Ἐγὼ θὰ τὴν καρτερέψω τὴν Ἀγγελικὴ
ἐδῶ 'ς τὸ παρεκκλήσι· μ' στάσου δὲ καὶ σύ!

ΑΝΘΙΤΣΑ (αὐθαδῶς καὶ ἐν περιφρονήσει).

Ἄμ' δὲ θὰ καρτερέψω μιὰ παράξενη!...
ἄς τρέξῃ νὰ μᾶς φτάσῃ!... ἄμεις τὴν εἶπαμε
νὰ τρέχῃ, νὰ κυττάξῃ μέσ' 'ς τῶν ἄλλωνῶν
τὰ σπίτια, ποῖά θὰ κλάψῃ, ποῖά μυριολογεῖ;...
αὐτὴ μὲ ξέναις ἔννοιαις θὰ γηράσῃ! ..

ΧΡΥΣΟΥΛΑ

Ἔ!

καὶ σύ, καὶ μὲν Ἀνθίτσα!.. τὸ παράκανες!
καὶ κείνη τέτοια εἶνε, μὰ καὶ σύ σκληρὴ!
ἓνα λεπτὸ δὲ δίνεις γιὰ τὸν ἄλλονε,
ἂν κλαίῃ, ἂν πεινάῃ καὶ ἂν σκοτόνεται!
τόσο σκληρὴ μὴν εἶσαι!

ΑΝΘΙΤΣΑ

Τί νὰ κάνωμε;!

ΧΡΥΣΟΥΛΑ

Καὶ ἄμεις ἔπρεπε ἴσως νὰ γυρίσωμε·
νὰ ἰδοῦμε γιατί κλαίγουν· μὴν ἀπέθανεν
ὁ πρῶτός μας ἀφέντης, ποῦ ἦταν ἄρρωστος!...

ΑΝΘΙΤΣΑ

Θεὸς νὰ τὸν γλυτώσῃ!... καὶ νὰ πέθαινε!
σὲ τέτοια θέσι τώρα ποῦ κατήντησε...
ἀπὸ τὰ τόσα πρῶτα μεγαλειὰ του,
κατάκοιτος 'ς τὸ στρῶμα καὶ μυριόφτωχος...
καλλίτερος γιὰ κείνον εἶν' ὁ θάνατος!

ΧΡΥΣΟΥΛΑ (λυπηρῶς)

Ἄχ μὴν τὸ λές, καὶ μὲν! ὅσω ἄρρωστος
καὶ ἂν ἦν' ὁ νοικοκύρης, πρέπ' αὐτὸς νὰ ζῇ!
εἶνε μεγάλος ἴσκιος μέσ' 'ς τὸ σπίτι του
πατέρας· γὼ τὸ ξέρω, ποῦμαι ὀρφανή!...
σὰν πάθῃ, τί θὰ γείνουν τὰ κορίτσια του;!
ἐζύγιασες, Ἀνθίτσα μου, τὴν ὀρφανιά;!...
Κατότυχη Μαρία!... μωσκοκόριτσο!
καὶ ἀρχοντιὰ μονάχη!... πόσο ἄσχημα
ἐκάναμε καὶ ἄμεις, ποῦ δὲν ἐπήγαμε
νὰ ἰδοῦμε, γιατί κλαίγουν!.. πόσο ἄντρέπομαι!..

(ἀποφασιστικῶς)

Ἐγὼ θὰ γυρίσω ἴσως.

(ἐπιχειρεῖ νὰ ἐπιστρέψῃ)

ΑΝΘΙΤΣΑ (περιφρονητικῶς)

Νὰ δά! κ' ἔρχεται!...

Σκηνή τετάρτη.

Αι άνωτέρω και Άγγελική.

ΧΡΥΣΟΥΛΑ (περιέρχως)

Άγγελική μου! τί ήταν; γιατί κλαίγανε;

ΑΓΓΕΛΙΚΗ (λυπηρως)

Καλλίτερα τὸ εἶχα νὰ τσακίζονταν
τὸ ἕνα μου τὸ πόδι! νὰ μὴ πήγαινα
᾿ς αὐτὸν τὸν δόλιο πύργο! νὰ μὴν ἔβλεπα
ἐκεῖνα, ὅπου εἶδαν τὰ ᾿ματάκια μου!...

ΧΡΥΣΟΥΛΑ (πεφοβισμένως)

᾿Σάν τί κακὸ μεγάλο νὰ τοὺς εὔρηκε;

ΑΓΓΕΛΙΚΗ (διηγηματικῶς)

Ἦταν κλεισμένα οὐλα τὰ παράθυρα·
δὲν τὰ ᾿χανε ἀνοίξῃ ὅτ' ἐξύπνησαν·
καὶ ᾿γὼ ᾿πὸ μιὰ τρυπίτσα ᾿μμάτι ἔβαλα·
μά... ᾿κόπηκ' ἡ καρδιά μου! .. ἦταν ἔτοιμη
ἡ κυρὰ Εὐρυδίκη, ἡ μητέρα τους,
νὰ φύγῃ ᾿ς τὴν Ἀθήνα, τώρα, σήμερα·
καὶ στέκονταν ὀλόρθη καὶ παράδινε
τὴν ἔννοια τοῦ σπιτιοῦ της ᾿ς τὴ Μαρία της,
τὴν πλεῖο μεγάλη κόρη καὶ τῆς ἔλεγε
τέτοια ὤμορφα λόγια, τέτοιαις συμβουλαῖς...
μὲ πόνο νὰ κυττάζῃ τὸν πατέρα της
καὶ τ'ς ἄλλαις ταῖς μικρότεραῖς της ἀδελφαῖς...
τόσο γλυκὰ τὴν μίλιε, τόσο λυπηρὰ,
ποῦ ὅποιος καὶ ἂν τ' ἀκούσῃ δάκρυα ποταμὸ
θὰ χύσῃ! ἡ καρδιά μου ἐρραγίστηκε!
καὶ ἡ δόλια ἡ Μαρία κατακίτρινη

τὴν ἔβλεπε ᾿ς τὰ ᾿μμάτια καὶ τὴν ἄκουε·
ἡ ἄλλαις ἀδερφαῖς της, ἡ μικρότεραις,
᾿ξέπλεγαις ἀπ' τὸ στρῶμα καθὼς ἦτανε,
ἐκλαίγανε τριγύρω καὶ φωνάζανε·
«μητέρα!... ποῦ θὰ φύγῃς;» ᾿φώναζεν ἡ μιὰ·
«ποῦ μᾶς ἀφίνεις μόναις;» ἡ ἄλλη ἔκραζε·
«ἡμεῖς χωρὶς μητέρα πῶς θὰ ζήσωμε;!»
᾿φώναζανε ἡ ἄλλαις ἡ μικρότεραις·
«ἐσύ ᾿σαι καὶ πατέρας καὶ μητέρα μας!
ψωμί ποιὸς θὰ μᾶς δώσῃ; ποιὸς φορέματα;!»
᾿φώναζαν τὰ καῦμένα καὶ ᾿ξεσκίζονταν
αὐτῆς τῆς δόλιας μάνας ἡ καρδούλα της.
᾿Αχ! τόσο κ' ἡ καρδιά μου τοὺς λυπήθηκε
ποῦ μοῦρθε μεσ' ᾿ς τὸ νοῦ μου τότε μιὰ στιγμή
νὰ τρέξω μέσ' ᾿ς τὸν πύργο καὶ παρηγοριά
νὰ δώσω ᾿ς τὰ κορίτσια· πάλι ᾿ντράπηκα
νὰ τρέξω νύχτα-νύχτα μέσ' ᾿ς τὸ σπίτι τους,
καὶ ᾿πῆρα τὴν καρδιά μου καὶ ἔφυγ' ἀπὸ ᾿κεῖ.

ΧΡΥΣΟΥΛΑ

Τάχα γιατί νὰ φεύγῃ τόσο βιαστικά;
κακὸ γιὰ τὸ παιδί της νὰ μὴν ἔμαθε;...

Σκηνή πέμπτη.

Αι άνωτέρω και ἡ Μαρούλα.

ΜΑΡΟΥΛΑ

Κορίτσια καλημέρα!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

Καλημέρα σου . . .

ΧΡΥΣΟΥΛΑ

Μαρούλα σύ ᾿σαι;

ΜΑΡΟΥΛΑ

'Γωί είμαι.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

Δόξα σ' ό Θεός!

ΧΡΥΣΟΥΛΑ

Καλή μου φιλαινάδα, δέ μάς 'μολογᾶς;
 ἄλλα κακά καινούργια σᾶς εὐρήκανε;
 τί κλάμματα 'ς τόν πύργο;. . .

ΜΑΡΟΥΛΑ (ἐκπληχτος).

Τί;. . . 'Ξυπνήσανε;. . .

καί κάθουμε ἀκόμα! . . .

(ἀναλαμβάνει τήν ὑδρίαν καί ἐπιχειρεῖ ν' ἀναχωρήσῃ
 ἐν σπουδῇ).

ΧΡΥΣΟΥΛΑ (κρατοῦσα αὐτήν ἐκ τοῦ βραχίονος)

Στάσου μιᾶ στιγμῇ! . . .

ΑΓΓΕΛΙΚΗ (ὁμοίως)

Στάσου, καλή μ', λιγάκι, ποιός σέ κυνηγᾶει;. . .

ΧΡΥΣΟΥΛΑ

καί πές μας, γιατί φεύγει ἡ κυρία σου;

ΜΑΡΟΥΛΑ (ἀποθεμένη αὖθις τήν ὑδρίαν)

Τί νά σᾶς 'πῶ, καλαίς μου καί καλότυχαις! . . .
 τῇ δίκῃ τῇ σκασμένη δά τήν ξέρετε!
 ἔχτες τὸ βράδυ ἦρθε γράμμα θλιθερό
 ἀπ' τὸ δικηγόρο, ἀπὸ τόν . . . *Αρειο.
 (Ξέρω καί 'γὼ ποιός *Αρειος καί ἀντίχριστος
 ἐβγῆκε τοῦτος πάλι;. . . Θεός νά μέ συγχωρέσ'! . . .)
 καί τ'ς ἔγραψε πῶς τάχα τήν ἐχάσανε
 τῇ δίκῃ τοῦ χωριοῦ τους. . . τελειωτικά . . .

καί θάρθη νά τοὺς βγάλη καί ἀπ' τόν πύργο τους
 ὁ διαβολο-Θωμᾶς, ὁ Ξενοάρπαγας! . . .
 καί φεύγει ἡ κυρά μου τώρα τὸ πρωί
 γιὰ τήν Ἀθήνα, μήπως κάνη τίποτες
 ἀφέντης μου; δέν ξέρει τίποτε ἀπ' αὐτά.
 γιατί ἅμα τ' ἀκούση. . . ἄχ! ἀλλοίμονο!
 τελείωσε, πεθαίνει· μόλις στέκεται
 'δῶ 'ς τῇ ζωῇ ἀκόμα καί 'ς τόν Κόσμο αὐτό
 ὅλο μέ τήν ἐλπίδα πῶς θά ξαναρθῇ
 'ς τὰ χέρια του καί πάλι τοῦτο τὸ χωριό.

ΑΝΘΙΤΣΑ (ἀπελπίζουσα)

'Αλλοίμονο! . . .

ΧΡΥΣΟΥΛΑ (συμπαθῶς)

Καῦμένος! . . .

ΑΓΓΕΛΙΚΗ (ὁμοίως)

'Ο κακόμοιρος! . . .

ΜΑΡΟΥΛΑ

Καί 'κείνους τοὺς λυπᾶμαι καί τοὺς θλιβόμαι.
 ἀμὰ καί μέ τῇ δόλῃ λυπηθῆτέ με! . . .
 κάτι δαχτυλιδάκια, ποῦ μοῦ τά 'χανε
 δομένα 'ς τῆς ἡμέραις τῆς καλλίτεραις
 τὸ ἓνα μέ τὸ ἄλλο οὔλα γείνηκαν
 ψωμάκι καί τυράκι· καί τὸ ὑστερνό. . .
 καί αὐτὸ ὡς χτές τὸ βράδυ τὸ 'ξωδέσαμε!
 καί δέ μέ μέλει τόσο ποῦ μοῦ 'λείφανε
 τὰ λίγα μου στολίδια· στόλισμα καλὸ
 γιὰ φρόνιμη γυναῖκα χέρια δυνατά,
 δουλειά καί τιμιότη! ἄς μοῦ λείψανε!

νά! 1) τόσο δὲ μὲ μέλει· τᾶλλο εἶναι κακό!
 ποῦ σήμερα θὰ λείψουν καὶ τ'ἀλεύρια μας! . . .

ΧΡΥΣΟΥΛΑ (μετὰ θαυμασμοῦ)

Τί λές; σέ τέτοια φτώχεια καταντήσατε;! . . .

ΑΓΓΕΛΙΚΗ (ὁμοίως)

Καὶ τὸ ψωμί πεινᾶτε;! . . . ἴεγάμε καὶ ἡμεῖς,
 πῶς ἔχει κάποια φτώχεια ὁ ἀφέντης σου,
 μὰ καὶ ἀπ' τὰ τόσα πλούτη κάτι θὰ ἡμεινε..

ΜΑΡΟΥΛΑ

Ἔνα διαμάντι μένει τῆς κυρίας μου
 κληρονομιά τοῦ πάππου καὶ τῆς μάμμης τῆς
 καὶ τῶχει δὰ ἔς τὸν κόσμο ἴσα φυλακτικό·
 καὶ αὐτό, καθὼς ἀκούω, τ' ἀπεφάσισε
 μαζή τῆς νὰ τὸ πάρη γιὰ τὴ δίκη τους·
 τοὺς ἴφαγαν δικηγόροι καὶ κριτήρια,
 ποῦ ὁ Θεὸς νὰ κρίνη τὸν ἀπάνθρωπο!
 τὸ ἄγριο θηρίο! τὸ σκληρο-Θωμᾶ,
 ποῦ γέλασε μὲ δόλο, ὁ ξενοφαγᾶς,
 τὸν ἄγιο καὶ ἀθῶο ἀφεντούλη μου
 καὶ τοῦ ἴγραψε σέ ἴκεινον τοῦτο τὸ χωριὸ
 γιὰ ἀσφάλεια τῶν παιδιῶν του, τότε ποῦ ἔλεπε
 πῶς πῆγαιν ἡ δουλειά του κάπως ἄσχημα·
 μὰ ἴκεινος σάν τὸ φεῖδι τὸ ἀχάριστο
 γυρίζει πικροδόντι καὶ τὸν ἴδάγκασε! . . .
 κάτι χαρτιᾶ τοὺς κλέβει ὁ παληοκλέφταρος
 καὶ τοὺς πετάει ἔξω τόσο ἄσπλαγχνα
 ἔξω ἀπὸ τὸ βιὸ τους καὶ ἀπ' τὰ πλούτη τους!..

1) Φέρει τὸν ὄνυχα τοῦ μεγάλου δακτύλου τῆς δεξιᾶς χειρὸς εἰς τοὺς ἄνω κοπτηῆρας ὀδόντας καὶ ποιεῖ τὸ σύνηθες σχῆμα τῆς ἀδιαφορίας.

ΑΝΘΙΤΣΑ (περιέργωγος)

Ἰλήθεια λές, Μαρούλα; . . .

ΑΓΓΕΛΙΚΗ (μετ' ἀγανακτήσεως)

Δέν τὰ ἴξέρεις σύ; . . .

ΧΡΥΣΟΥΛΑ (ὁμοίως)

Δέν τ' ἄκουσες ποτέ σου; . . .

ΑΓΓΕΛΙΚΗ (ὁμοίως)

Τώρα ἴξύπνησες;

ΑΝΘΙΤΣΑ (συμπαθῶς καὶ ἐν μετανοίᾳ).

Σχωρᾶτέ με, καὶ ἡμεῖς! τώρα ἴντρέπομαι
 γιὰ ἴκεινα ποῦ σοῦ ἔλεγα προτῆτερα!
 Ἰγγελική μου! εἴσαι ἄγγελος σωστός!
 καὶ σύ, Χρυσούλα μου, χρυσή! . . . εἴστε καλαῖς,
 ὅπου τοὺς συμπονᾶτε καὶ τοὺς ἴνοιάζεσθε!
 ἄλλοιῶς ἴγὼ τὰ ἴχω ἀκούσ' αὐτὰ τὰ πράγματα!
 πῶς τάχατες ὁ κύριος Ἰγάθωνας,
 νὰ τρώγη καὶ νὰ πίνη πλοῦσια καὶ καλὰ
 καὶ ἀπ' τὰ πολλὰ τὰ λούσα, ποῦ τοῦ ἴζήταγαν
 μάνα καὶ θυγατέραις, δανειζόντανε
 ἀπὸ τὸν κύρ Θωμᾶ, ποῦ δέν τὰ ἴσκόρπαγε
 καὶ τὰ οἰκονομοῦσε, καὶ ἀναγκάστηκε
 ἴς τὸ τέλος νὰ πωλήσῃ τὸ χωριὸ ἴς αὐτόν . . .
 ὁ κύρ Θωμᾶς μὴ ἴμέρα ἴστὸν πατέρα μου
 ἴμιλούσανε στὸ σπῆτι κι' ἔτσι τοῦ ἴλεγε.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ (μισητῶς)

Ἰμ' τί θὰ λέγ' ἴκεινος! . . .

ΧΡΥΣΟΥΛΑ (ὁμοίως συμπληροῦσα)

Γιὰ νὰ μπαλωθῇ! . . .

ΑΓΓΕΛΙΚΗ (ὁμοίως)

Τέτοια θὰ πῆ 'ς τοὺς ἄλλους φέμματα χοντρά.

ΜΑΡΟΥΛΑ (ἐν ἀγανακτήσει)

'Απ' τὸ Θεὸ ἄς τόβρη καθὼς ἔπραξε!...
μ' ἀφῆστέ με νὰ φύγω γιατί ἄργησα.

(λαμβάνει τὴν ὑδρίαν ἐπ' ὤμου καὶ ἀναχωρεῖ
μελαγχολικῶς καὶ ἐσπευσμένως).

Σκηνὴ ἕκτη.

Χρυσούλα καὶ Ἀγγελικὴ.

ΧΡΥΣΟΥΛΑ

Καὶ 'μεῖς νὰ πᾶμε πρέπει, γιατί ἄργήσαμε·
καὶ ἐκεῖνο 'ποῦ περνάει ἀπ' τὸ χέρι μας,
ἄς εὐχηθοῦμε 'ς τὸ Χριστό, 'ς τὴν Παναγιά,
'γλήγορα νὰ τοὺς βγάλουν ἀπ' τὰ βάσανα
καὶ πάλι νὰ τοὺς δώσουν ὅ,τι εἶχανε.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ (ἐν ἡδύξει ἀγανακτήσει).

Νὰ ἰδῶ πλειὰ νὰ γελάση τάχειλάκι της
τῆς δόλιας τῆς Μαρίας τῆς μοσχοκυρᾶς!

(συμπαθῶς)

μὲ πόση προθυμία 'ποῦ μᾶς ἔδειχνε
πλεξίματα ὠραῖα καὶ ραψίματα!...
καὶ 'κεῖνο τὸ ὠραῖο 'μορφοκέντημα!

ΧΡΥΣΟΥΛΑ (συμπαθῶς)

Ναί! ἡ καυμένη, ἔχει μὴ καλὴ ψυχὴ! ..
ἀπὸ μικρὴ 'φαινόταν ἔτσι ἀγαθὴ.
Τότε μικρὴ, 'ποῦ 'ρχόνταν μὲ τὴ μάνα της,
πόσα ὠραῖα πράματα μᾶς ἔφερνε!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

'Σὰν νὰ τὴν βλέπω ἀκόμα!... τόση δὲ μικρὴ!...
μᾶς 'φώναζε, «ἐλᾶτε γιὰ νὰ παίξουμε!»
καὶ 'μεῖς ἀπὸ ἀγάπη οὐλαὶς 'τρέχαμε
'σὰν τὰ μικρὰ πουλάκια, 'σὰν ἀκούσουνε
τῆς μάνας τους τῆς ὄρνιθας τὸ κράξιμο·

(ἐν λύπῃ καὶ ἀναστεναγμῷ πρὸς τὰς
χρυσᾶς ἀναμνήσεις)

μὰ πᾶν' τὰ χρόνια 'κεῖνα τὰ ὀλόχρυσά!
ἐφύγαν τὰ παιγνίδια καὶ ἡ 'ξεννοιασαίς!
τώρα μὲ τὸ δρεπάνι καὶ δουλειὰ πολλή·
μὰ... πᾶμε.

ΧΡΥΣΟΥΛΑ

Πᾶμε!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

Πᾶμε καὶ ἀργήσαμε!
(ἀναχωροῦσιν).

Σκηνὴ ἐβδόμη.

Εὐρυδικὴ καὶ Μαρία.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

"Εως ἐδῶ! μὴ πλέον! φθάνει, κόρη μου!

ΜΑΡΙΑ

'Ολίγον ἔτι, μῆτερ!...

ΕΥΡΥΔΙΚΗ (ἐπιβλητικώτερον).

Φθάνει, κόρη μου!...

'Επίστρεφον.

ΜΑΡΙΑ

"Αχ! μῆτερ, ἄφες με ὀλίγον...

ΕΥΡΥΔΙΚΗ (ἐπιτακτικῶς πως).

Καιρὸς νὰ ἐπιστρέψῃς πρὸς τὰ κλαίοντα
ἀδελφιά σου! τῶρα εἶσαι ἀδελφὴ
καὶ μήτηρ των συγχρόνως!...

ΜΑΡΙΑ (μελαγχολικῶς)

Εἶνε ἀληθές!...

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Καὶ ὁ πατήρ σου μετ' ὀλίγον θὰ ζητῇ
τὴν φίλην σύντροφόν του! θὰ ζητῇ τροφήν...
(τροφὴν ματαίαν εἰς αὐτόν, ἀνούσιον...)
τὴν ἀναχώρησίν μου πρόσεχε καλῶς...
μὴ μάθη, εἰς Ἀθήνας ὅτι ἔσπευσα!
εἶπέ τῷ εἰς τὴν πόλιν... εἰς τῆς ἀδελφῆς
μετέβην, ὅτ' ἐκείνη μὲ ἐκάλεσε
διὰ τινὰ αἰτίαν λίαν μυστικὴν·
ναί! θὰ ψευσθῶμεν πρὸς αὐτόν, ὦ θύγατερ,
σωτηριῶδες ψεῦδος δι' ἐκείνον!...

ΜΑΡΙΑ

Φεῦ!...

Ἀνάγκη! πῶς πιέζεις τῶν θνητῶν τὸν νοῦν!
καὶ τοὺς ἐξαναγκάζεις ὅπως ψεύδωνται
καὶ ἀπατῶσιν, οὓς οὐδέποτε ἔπρεπεν!

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Ἐκεῖνος εἶνε τόσο ἀγαθὸς πατήρ!
ὥστε θὰ συγχωρήσῃ τὸ ἀκούσιον
ἀμάρτημά μας τοῦτο.

ΜΑΡΙΑ

Πάτερ ἀγαθέ!...

ΕΥΡΥΔΙΚΗ (ἐσπευσμένως πως).

Ἐλθέ, ἐλθέ, ὦ τέκνον, νὰ σὲ ἀσπασθῶ
θερμῶς εἰς τὸ ἀγνόν σου μέτωπον, ἐλθέ!

(ἡ Μαρία πίπτει κλαίουσα εἰς τὰς ἀγκάλας
τῆς μητρὸς)

ὄς ἀποχωρισθῶμεν! εἶν' ἐπάναγκες!...
μὴ κλαίης... φίλον τέκνον!... μὴ ἐξασθενῆς!
ἀνάγκην ἔχεις ψυχικῆς δυνάμεως
μεγίστης· παῦσαι πλέον!... ἐνθυμήθητι
καλῶς τὰς συμβουλὰς μου πάσας ἀκριβῶς·
ἐγὼ θὰ λείψω χρόνον ἴσως ἱκανόν·
ὑπάγω εἰς Ἀθήνας ὅσον τάχιον...

(ἐν παραπόνῳ)

Θά... ἐπαιτήσω καὶ εἰς θύρας κ' εἰς ὁδοὺς
ἐὰν δεήσῃ!

ΜΑΡΙΑ (ἐν σπαραγμῷ καρδίας)

Μὴ τὸ λέγῃς, μητέρα μου!...
οὐδὲ ν' ἀκούσω τοῦτο δύναμαι! Θεέ!...

ΕΥΡΥΔΙΚΗ (οὐδόλως προσέχουσα)

Θὰ κρούσω πᾶσαν θύραν παντὸς ἰσχυροῦ,
παντὸς δικαίου θύραν, ἴσως δυνηθῶ
νὰ ἐξεγείρω τέλος τοῦ ληθάργου τῆς
τὴν νέμουσαν δικαιοσύνην Θέμιδα!...
καὶ ὅμως αὐτ' ἐργηγορεῖ! οἱ φύλακες
αὐτῆς ὑπνώττου πάντες ὑπνον νήδυμον!
ὦ μαύρη Ἀδικία! πῶς ἐνδύεσαι
τὴν εὐπρεπῆ χλαμύδα Θέμιδος ἀγνῆς
καὶ ὡς τοιαύτη εἰς τὸ φῶς παρίστασαι,
πικρὸν γελῶσα καὶ αὐθάδη καγχασμόν!...
Πᾶν δίκαιον ἐρρέτω! πᾶν κριτήριον
ἐρρέτω, ἀφοῦ κλέπται καὶ παράσιτοι
τυγχάνουσι δικαίου δικαζόμενοι
καὶ θνήσκουσι τῆς πείνης ἀδικούμενοι,
οἱ δωροδόκον χεῖρα κρίνοντες αἰσχροῦ

νά τείνωσιν ἀδίκως πρὸς τοὺς δικαστάς!
 Ἄ! Θά ὑψώσω πλέον ἰσχυράν φωνήν
 κατὰ τῶν δωροδόκων καὶ ψευδοδικῶν!...

(πνευστιῶσα ἐκ τῆς ἀγανακτήσεως)

ἐπάναγκες νά σπεύσω! τέκνον μου, ἔλθέ
 νά σ' ἀσπασθῶ τοῦ χωρισμοῦ τὸν ἀσπασμόν.

ΜΑΡΙΑ

Ἄχ! μῆτερ! ποῦ μ' ἀφίνεις κόρην ἀσθενῆ,
 ἐγκαταλελειμμένην, ἀπροστάτευτον!...

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Ἵπὸ τὴν σκέπην τοῦ Παμμέδοντος Θεοῦ!

ΜΑΡΙΑ

Ποῖος τροφήν θά δώσῃ εἰς τὰς ἀδελφάς!;...
 ποῖος ζῶν θά δίδῃ εἰς τὸν ἀσθενῆ
 καὶ γέροντα πατέρα;

ΕΥΡΥΔΙΚΗ (ἐν ἡδεΐα ἐπιπλήξει).

Ποῖος; ὁ Θεός!...

Ἐκεῖνος, ὅστις τρέφει καὶ τὸν σκώληκα!...

Ἄ! θύγατερ! μὴ τόσον ὀλιγόπιστος!
 ἔσο γενναία καὶ εἰς Θεὸν ἐλπίζουσα
 ἐπίστρεψον εἰς οἶκον· σέ προσμένουσιν
 ὡς ἄγγελον προστάτην τόσαι ἀδελφαί!...

(ἐν παραπόνῳ)

Θά εὔρεθῶσι δύο χωρικοὶ καλοὶ
 προθύμως ἓνα ἄρτον νά δανείσωσι
 τὸν πρῶτον κύριόν των κ' εὐεργέτην των!...

(κλαίει κρυφίως)

ΜΑΡΙΑ (καθ' ἑαυτὴν ἐν ἀπελπισίᾳ).

Λοιπὸν θά λάβω πρόσωπον ἐπαίτιδος!;...

ἀνάγκη νά προτείνω χεῖρα τρέμουσαν,
 τὸ ἔλεος αἰτοῦσαν τοῦ χειρώνακτος!;

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Ἵγίαινε, παιδί μου! σπλάγγνον μου γλυκύ!...
 ἐπίστρεψον ταχέως, σέ προσμένουσιν·
 ἐγὼ δέ θά εἰσέλθω νά προσευχηθῶ
 εἰς τὸ μικρὸν ἐκεῖνο παρεκκλήσιον·
 γονυκλινῆς θά πέσω πρὸ τοῦ Ἰησοῦ
 καὶ πρὸ τῆς Παναγίας Θεομήτορος,
 τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν νά φωτίσωσιν
 ἀνθρώπων, οὓς εὐφῆμως δικαστάς καλοῦν·
 νά ἴδωσιν ἐν τέλει τὴν ἀλήθειαν
 καὶ δίκαιον εὐθέως ν' ἀπονεύμωσιν
 εἰς τοὺς ἐννόμως ἔχοντας τὸ δίκαιον!

ΜΑΡΙΑ (ἀποφασιστικῶς)

Κατευοδοῦ, ὦ μῆτερ! μῆτερ προσφιλῆς!
 καὶ εὔχου ἐκ ψυχῆς τὴν θυγατέρα σου,
 ἄξια νά φανῇ τῶν γεννητόρων της!...

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

(πρὸς τὴν Μαρίαν ὀλονὲν ἀπομακρυνομένην).

Εἰς τὴν εὐχὴν μου, τέκνον... ἔσο ἄγρυπνος
 τῶν ἀδελφῶν σου φύλαξ!... καὶ τοῦ ἀσθενοῦς
 γεννήσαντός σε νοσοκόμος στοργικῆ!...

Σκηνὴ ὀγδόη.

Εὐρυδικὴ μόνη

ΕΥΡΥΔΙΚΗ.

Ἵθὺγατερ! γνωρίζω τὴν νεότητα
 φιλοτιμίαν πόσῃν τρέφει ἐν αὐτῇ!

γνωρίζω πόσον είσαι υπερήφανος
 και ύψηλόφρων άμα, όταν πρόκειται
 την χάριν να αίτησης! όσον προσηνης
 και προκοτάτη ήσο κ' εύπροσήγορος
 την χειρα, ότε έτεινες την εύτυχη
 του εύ ποιούντος· όμως σήμερα
 αίτουσαν χειρα θά προτείνης δυστυχώς!
 Ω! δός, Θεέ μου, δός εις την καρδιαν της
 ελάχιστον σπινθηρα, μόνιον μικρόν
 εκ της άνεξαντλήτου σου ύπομονής!....

(χωρεΐ προς τδ παρεκκλήσιον).

Σκηνή έννάτη.

Εύρυδικη και Άγάθη

(Η Άγάθη ιδούτι τας άνωτέρω γυναίκας και
 γνωρίσασα αυτας εξήλθε και σπεύδει προς την
 Εύρυδικην χωρουσαν προς τδ παρεκκλήσιον).

ΑΓΑΘΗ

Έκ του κελλίου σ' είδον, Εύρυδικη μου,
 και έσπευτα να ιδω φίλην συγγενή

(έν συκινήσει)

φευ συγγενή σάς είπον! και αισθάνομαι
 αιτχύνης ρίγος και δικαίας έντροπής!...

συλλογισθείσα ότι είμαι άδελφή
 του βδελυρού και άπανθρώπου άρπαγος,
 όστις εις την έσχάτην έφερεν ύμās
 και οίκτροτάτην ένδειαν! ο άθλιος!...

και όμως μία μήτηρ μās έγέννησε!
 άντι δ' ή γλυκυτάτη λέξις άδελφός
 παρήγορος να είνε εις την άδελφήν,
 λύπη και θλίψις είνε, στίγμα! βδέλυγμα!...

ΕΥΡΥΔΙΚΗ (παρηγόρως)

Συ είσαι ή Άγάθη μόνον πρό έμέ!
 τί σχέσιν έχει ο άδάμας ο στιλπνός
 και ο παμμέλας άνθραξ; σώματα άδελφά,
 μία ουσία είνε, ή αυτή, αλλά
 ο μέν κ' έν σκότει λάμπει χάριν θείγουσαν,
 ο δε άσβόλην μελανήν κ' έν τω φωτί.

ΑΓΑΘΗ (άνακουφιζομένη)

Γλυκεία Εύρυδικη! είσαι άγγελος
 και τύπος της του Πλάστου αγαθότητος,
 άφου την άδελφήν του ρίψαντος ύμās
 εις βάθος δυστυχίας καταδέχεσαι
 να έρχηται εις λόγους μετά σου γλυκείς
 κ' εις περιπτώξεις τρυφεράς.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ (παρηγόρως και αξιοπρεπώς)

Άγάθη! μη

τοιαυτα λέγης προς έμέ· έγνώρισα
 την αγαθήν καρδιαν της Άγάθης μου
 και μείζον δείγμα ποιον άλλο ήθελον
 να ιδω παρά ότι αποστρέφεται
 και συ τον άδελφόν σου, άφου άφησας
 αυτον έν τη κακία κι άπεχώρησας
 μακράν του κόσμου και έγένου μοναχή;

ΑΓΑΘΗ (έν συκινήσει)

Αισθάνομαι γλυκείαν άνακούφισιν,
 ακούσασα τούς λόγους τούτους τούς γλυκείς!

(έν ταραχῃ ψυχική)

του άδελφου την πράξιν συναισθάνομαι
 έν τη ψυχῃ μου βάρος μέγα! μέγιστον!...
 όσάκις μετ' ανθρωπων αναγκάζομαι
 να ήμαι, βόμβος λόγων εις τά ωτά μου

σκληρῶν, κερτομωτάτων, πάντοτ' ἔρχεται!
 ἀκούω ὡς νὰ λέγουν· «αὐτ' ἡ μοναχὴ
 τοῦ ἄρπαγος ἐκείνου εἶνε ἀδελφὴ!...
 κι' αὐτὴ τίς οἶδε πόσα ἀμαρτήματα
 συνέπραξε μ' ἐκείνον καὶ ἀπεφάσισε
 νὰ γείνη μοναχὴ»· τοιαῦτα πάντοτε
 ἀκούω νὰ βομβῶσιν εἰς τὰ ὠτά μου!...

ΕΥΡΥΔΙΚΗ (παρηγόρως)

Τῆς καθαρᾶς σου εἶνε συνειδήσεως,
 ἀγνή Ἀγάθη, τοῦτο ἀποτέλεσμα·
 ζῆθι ἐν ἡσυχίᾳ! εἶνε ἄδικον
 νὰ κακουργῶσιν ἄλλοι καὶ νὰ πάσχωσιν
 ἀθῶοι κ' ἐγκλημάτων ὅλως ἀμιγείς·
 λυποῦμαι δ' ἐγκαρδίως ὅτι κώλυμα
 τῆς πάλαι κοινωνίας μας ἐγένετο
 τοῦ ἀδελφεῦ ἢ πρᾶξις· εἶνε ἄδικον.

ΑΓΑΘΗ

Ἄχ! πόσον ἐπεθύμουν! πόσον ἤθελον
 νὰ ἔλθω πρὸς ὑμᾶς!... πολλὰ ὄνειρατα
 καθ' ὕπνου συνεχῶς μὲ βασανίζουσιν!
 πολλάκις εἶδον τὸν κακουργὸν ἀδελφὸν
 ρακένδυτον, μετανουῶντα, κλαίοντα,
 γονυκλινῆ προσπίπτοντα ἐνώπιον
 τοῦ Πλάτωνός σας, τοῦ φιλτάτου τέκνου σας...
 (κι' ἄς ἐρωτήσω ἐν παρόδῳ) ἔχετε
 αἰσίαν παρ' ἐκείνου εἶδησιν τινα;

ΕΥΡΥΔΙΚΗ (ἐν θλίψει)

Ἄ! ὄχι! οὐδεμίαν! ὄχι δυστυχῶς!...
 ἐπτὰ πληροῦνται ἔτη ἀπὸ τῆς φρικτῆς
 νυκτὸς ἐκείνης τῆς κρυφίας του φυγῆς
 κ' ἔκτοτε οὐδεμίαν ἔχω εἶδησιν!...

ΑΓΑΘΗ

Τίς ἄρα ἡ αἰτία τῆς φυγῆς αὐτοῦ;

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Τρεῖς λέξεις εἶχε γράψῃ τότε πρὸς ἡμᾶς·
 «τὴν φίλην δεξιάν σας σεβαστοὶ γονεῖς,
 γονυκλινῆς καὶ τρέμων κατασπάζομαι·
 τοὺς ὀμηλικούς τέλος ἐντρεπόμενος
 κ' ἐν τῇ καρδίᾳ φέρων βάσανον φρικτὴν,
 μακρὰν ὑμῶν εἰς ξένην γῆν ἀπέρχομαι!
 νὰ ζήσω εὐξασθέ μοι! συγχωρεῖτέ με»!....

ΑΓΑΘΗ

Φιλοτιμία παιδική!....

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Ἄς ἔγραφε
 τοῦλάχιστον ἓν γράμμα! πρὸ τριῶν ἐτῶν
 μᾶς εἶπον ἐν Ἀγγλίᾳ εἶδέ τις αὐτὸν
 καὶ πλέον οὐδεμίαν ἔχω εἶδησιν
 καὶ τρέφω μέγαν φόβον!...

ΑΓΑΘΗ (παρηγόρως καὶ ἐν πεποιθήσει).

Ὁ Πανάγαθος

θα στείλῃ πάλιν τοῦτον εἰς τοὺς κόλπους σας!
 τοσαύτην ἔχω εἰς Θεὸν πεποίθησιν!....

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Εἶθε εἰς τὰς Ἀθήνας μεταβαίνουσα
 περὶ αὐτοῦ νὰ λάβω εἶδησιν καλὴν!....

ΑΓΑΘΗ (περιέργως).

Καὶ φεύγεις εἰς Ἀθήνας; τί τὸ αἷτιον;

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Παρὰ τοῦ δικηγόρου χθὲς ἐπιστολὴν
 λαμβάνω ἀπαισίαν· ἔγραφε ξηρῶς

τελεσιδίκως ὅτι ἀπωλέσαμεν
τὴν δίκην μας καὶ ὅτι εἶνε δυνατόν
νὰ μᾶς ἐκβάλουν κ' ἐκ τοῦ πύργου μας αὐτοῦ.

ΑΓΑΘΗ (ἐν ἀγανακτήσει).

Τίς οἶδε ποῖα μέσα καταχθόνια
μετεχειρίσθη ὁ πανοῦργος! ὁ σκληρός!

ΕΥΡΥΔΙΚΗ (κινουμένη εἰς ἀποχώρησιν).

Θεὸς μὴ τὸν παιδεύσῃ.

ΑΓΑΘΗ (καθ' ἑαυτήν).

Εὐγενὴς ψυχὴ!...

ΕΥΡΥΔΙΚΗ (δεικνύουσα πρὸς τὸ χωρίον).

*Ἐχε τὴν προσοχὴν σου: ἔσο συμπαθὴς
πρὸς τὰ μικρὰ καὶ ἀσθενῆ κοράσια....

ΑΓΑΘΗ

Καὶ ἐκ τῆς συγγενείας κ' ἐκ τοῦ σχήματος
καθῆκον τοῦτο θεωρῶ ἡσύχασον!...

(μετὰ στενοχωρίας)

Πλὴν... ἄλλο τι.. μανθάνω.. πλὴν συγχώρει μοι...

ΕΥΡΥΔΙΚΗ (ἐν ψυχικῇ ταραχῇ).

*Ομίλει ἐλευθέρως! εἶσαι συγγενὴς!...

μὴ εἶπὸν τι κακὸν περὶ τῶν τέκνων μου;

*Ομίλει! μὲ φονεύεις, ἀποφεύγουσα

τὸ στόμα σου ν' ἀνοιξῆς.... λέγε!

ΑΓΑΘΗ

*Ἀπαγε

τοιαύτης βλασφημίας! ἄλλο ἠθέλοντες

μανθάνω.... πλὴν καὶ πάλιν σὲ παρακαλῶ

μὴ μὲ παρεξηγήσης: μὴ εἶπον... ἔμαθον...

χρημάτων ὅτι ἔχετε ἔνδειαν πολλήν·
λοιπὸν εἰς τὰς Ἀθήνας πῶς ἀπέρχεσθε
ἄνευ χρημάτων;

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Ναί, Ἀγάθη μου, ἀλλά....

ἔχω!... μοὶ μένει ἔτι ἐν κειμηλίον,
Θεέ, συγχώρησόν με, ἱερώτατον
πάντων τῶν κειμηλίων μου ἐπὶ τῆς γῆς·
ἀλλὰ ὑπὲρ τῶν τέκνων μου τῶν προσφιλῶν
καὶ τῆς τοῦ οἴκου πάλιν ἀνορθώσεως
νὰ στερηθῶ καὶ τούτου ἀπεφάσις!...
τίς οἶδεν ἀντὶ πόσου εὐτελοῦς ποσοῦ
ἀγοραστὴν θὰ εὔρω! τίς αἰσθάνεται
ἀγάπην καὶ στοργὴν πρὸς κόσμημα ἀπλοῦν,
ἂν εἰς ἐμὲ τυγχάνει τιμιώτατον;!

ΑΓΑΘΗ (τείνουσα αὐτῇ βελάντιον).

Λοιπὸν σὲ ἱκετεύω... δέξαι ἀντ' αὐτοῦ
ποσὸν οικονομίας ὅλων ἐξ ἑτῶν...
καὶ τήρησον καὶ πάλιν τὸ κειμηλίον.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Εὐχαριστῶ... ἀλλ' ὅμως εἰς τὰς χεῖράς σου!

(Τείνουσα τὸ κόσμημα πρὸς τὴν Ἀγάθην, ἣτις ἀπο-
ποιεῖται νὰ τὸ δεχθῆ, ἡ δὲ Εὐρυδικὴ στερεῶς ἐπιμένει)
δὲν δέχομ' ἄλλως οὐδὲ ἓνα ὄβολόν!

ΑΓΑΘΗ (λαμβάνει τὸ κόσμημα)

*Ἐστω! ἀφοῦ τὸ θέλετε· ὑπάγετε
εἰς τὴν εὐχὴν Κυρίου...

ΕΥΡΥΔΙΚΗ (ἀναχωροῦσα)

Ἐἴθε ὁ Θεὸς

νὰ μ' ἀξιώσῃ ὅπως θάπττον βράδιον

ἐξαγοράσω τοῦτο, ἀποδίδουσα
δεκαπλασίως τὸ ἀντάλλαγμα αὐτοῦ!
χαῖρε, Ἀγάθη φίλη! καὶ σ' εὐχαριστῶ!...
(Ἀναχωρεῖ, ἀσπαζομένη τὴν χεῖρα τῆς Ἀγάθης).

ΑΓΑΘΗ

Εἶθε νὰ ἐπιστρέψης χαίρουσα, παιδρά.

Σκηνὴ δεκάτη.

Ἀγάθη μόνη.

ΑΓΑΘΗ

Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου! εἶμαι σήμερον
τρισευδαιμονεστάτη. Ἄ! αἰσθάνομαι
μεγίστην εὐφροσύνην καὶ ἀνακούφισιν!...
Σὺ φώτισον, Θεέ μου, Σὺ Πανάγαθε,
τὸν κατεσκοτισμένον νοῦν τῶν δικαστῶν,
δικαιοσύνην, ὅπως ἀπονεύμωσιν
εἰς τὸν ἀθῶον καὶ εὐγενῆ Ἀγάθωνα!
καὶ τότε ἀληθῶς θὰ αἰσθανθῶ χαράν,
τοῦ Παραδείσου τὴν χαράν τὴν ἄρρητον...

Τέλος τῆς Α' πράξεως.

ΠΡΑΞΕΙΣ Β'.

Ἡ σκηνὴ παρίστησι πλατάνους καὶ παραρρεοντα
ποταμὸν ἀριστερόθεν· ἀγροὺς σίτου θερισθέντος,
τοποθετηθέντος δὲ κατὰ δέματα δεξιόθεν.

Σκηνὴ πρώτη.

ΜΑΡΙΑ (μόνη, κρατοῦσα εἰς χεῖρας δρέπανον)

Ἴδου ἡ εὐγενής, ἡ ἀβροδίαιτος
θυγάτηρ τοῦ κλεινοῦ ποτε Ἀγάθωνος!
ἀπαξιούσα ἄλλοτε εἰς χεῖράς της
βελόνην νὰ κρατήσῃ, νῦν τὸ δρέπανον
ν' ἀρπάσῃ πρὸς τροφήν της ἀναγκάζεται!...
θαυμαζομένη πρῶτον ὑπὸ τῶν πτωχῶν
παρθένων τοῦ χωρίου, οἱμοὶ! σήμερον
ἐνώπιον ἐκείνων! θέαμα οἰκτρὸν
καὶ ἄξιον ἐλέους ἐμφανίζεται!...
ὦ! τῆς ἀστάτου τύχης καὶ μεταβλητῆς!...

(μεταβάλλουσα σκέψιν)

ἀλλ' ὄχι!... μὰ τὴν δόξαν τὴν χρυσίζουσαν!..
νὰ ἀποθάνω μ' εἶνε προτιμότερον,
παρὰ εἰς χεῖρας ὄπλον τοῦ χειρώνακτος
νὰ μ' ἴδωσι κρατοῦσαν! Ἄ! εἶνε σκληρόν,
ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὅστις ἔτυχεν
ὑψιπέτοῦς νὰ λάβῃ ἀετοῦ πτερά,
χαμιπετῆς κατόπιν νῆσσα ρυπαρά
εἰς αὐλακὰς βορβόρου νὰ ζητῇ τροφήν!...
ἄς ἀποθάνω μ' ἄλλον· τί τὸ ὄφελος
νὰ ζῆσω ἐν τῷ κόσμῳ, ὅταν πρόκηται
νὰ ἦμαι τοῦτο μόνον, ὑπαρξίς ἀπλή,

τῆς κνίδης καὶ τοῦ βρύου ἀδελφὸν φυτόν;...
ἔρρε τοιοῦτος βίος! προτιμότερον
τροφή νὰ γείνω ἄλλων!...

(ἀποστρεφόμενη πρὸς τὸν παραρρέοντα ποταμὸν)

Δέξασθε, ἰχθύς,

τὸ σῶμα τῆς Μαρίας τὸ παρθενικόν!
συγκάλυψον, ὦ ποταμέ, ἐν κόσμῳ, ἡμα,
ποτέ μὲν λαμπυρίζον, νῦν δ' ἀμαυρωθὲν
ὑπὸ τῆς δυστυχίας...

(σπεύδει πρὸς τὸ ἄκρον τῶν ἀριστερῶν παρασκηνίων,
ἀλλ' ἐκεῖ αἴφνης σταματῶσα ὀπισθοδρομεῖ)

φεῦ! τί ἤκουσα;!...

φωνὰς ἰσχνὰς! θρηνώδεις καὶ σπαρακτικὰς!...
ἄρτοι, τροφήν βοῶσιν! ἀδελφῶν φωναί!...
τοῦ ἀσθενοῦς πατρός μου στεναγμοὶ βαθεῖς!...
ἐντεῦθεν ἄλλη πάλιν ἐπιβλητικὴ
φωνὴ μητρὸς λεγούσης «ἔσο μήτηρ των!»
κ' ἐνῶ τὰ πάντα μ' ἐπιβαλλουσι ζωήν,
ἐγὼ μαιαία, τέκνον τοῦ ἐγωισμοῦ,
φεῦ! ν' ἀποθάνω θέλω...

(κλίνασα γόνυ)

φώτισον, Θεέ,

τὸν κατεσκοτισμένον νοῦν μου! πέμψον μοι
ἐξ ὕψους Σου παρηγορίαν! φρόνησιν!...

(προσεύχεται γονυκλινής)

ΧΟΡΟΣ

(ἀκούεται ἐκ δεξιῶν ἐρχόμενος καὶ ἄδων ἐκ τοῦ ἀφανοῦς).

Στροφὴ Α'. Ὡς τὴ μεριὰ τὰ δρεπανάκια,
κράζει τοῦ ἡλιοῦ τὸ κάμα
λαῖτε, λαῖτ' οὐλαῖς ἀντάμα
ἴδῳ ἔς τὰ κρῦα τὰ νερά.

καὶ σὰν φᾶμε, παιγνιδάκια
ἔς τὰ πλατάνια ἴδῳ ἴποκάτω
καὶ ἔς τὰ ἐρι τὸ δροσάτο!
ὦ χαρὰ μου, ὦ χαρὰ.

ΜΑΡΙΑ (καθ' ἑαυτήν)

Ἐκεῖ χαρὰ κ' ἐδῶ οἰκτρὰ ἀντίφωνος
ἢ κκοδιμονία ἀντιμέλπεται!...

ΧΟΡΟΣ

Στροφὴ Β'. Μὲ χαρὰ μας σὰν τὰ ποῦμε
τὰ καλὰ μας τὰ τραγούδια,
οὔλα ἴμεῖς τὰ κοπελούδια
οὔλα τότε τρα-λα-ρά
ἔς τὴ δουλειὰ μας θὰ ριχτοῦμε,
ἢ δουλειὰ μᾶς δὴν ὕγεια,
ἢ δουλειὰ εἶν' εὐλογία
τοῦ Ἰψίστου καὶ χαρὰ.

ΜΑΡΙΑ (ἐπαναλαμβάνει ἐπιδοκιμάζουσα).

Ἡ δουλειὰ εἶν' εὐλογία
τοῦ Ἰψίστου καὶ χαρὰ.
διδασκαλίαν πόσῃν περικλείουσιν
αἱ λέξεις αὐταί! ὄντως εἶνε τοῦ Θεοῦ
μεγίστη εὐλογία ἔργον τίμιον!...
ὦ γεωργοί, τρισόλβιοι, εὐδαίμονες!
τὸ ἄροτρον σας εἶνε δάκτυλος Θεοῦ
τὴν γῆν σας ἀνασκάπτων τε καὶ εὐλογῶν.
ὦ! πόσον ἐπεθύμουν! πόσον ἤθελον
ἀπλοῦν νὰ ἤμην τέκνον γεωργοῦ τινος
ἢ ὅτι ἐγεννήθην τοῦ Ἀγάθωνος
θυγάτηρ τοῦ πλουσίου! ἤρθην ὑψηλά,
ἵνα καταπεσοῦσα κατασυντριφθῶ
εἰς πλείω κ' εἶδεχθέστερα συντρίμματα!...

Σκηνή δευτέρα.

(Προσέρχονται αἱ μικρὰ παιδίσκαι ἐκ τοῦ χοροῦ ἐν σπουδῇ, ἀμιλλώμεναι τίς πρώτη νὰ ἄρπάσῃ τὴν κυλινδουμένην σφαῖραν, ἰδοῦσαι δὲ τὴν Μαρίαν ἐκπλήσσονται).

ΠΑΙΔΙΣΚΗ Α' (ἐν θαυμασμῷ)

Μπᾶ! ποιά 'ναι τούτη πάλι!

ΠΑΙΔΙΣΚΗ Β'

Ἄ! τὴν ξέρω 'γώ!...

δὲν εἶς' ἡ θυγατέρα τοῦ ἀφέντη μας;...
ἀφέντη 'μεῖς τὸν λέμε τὸν πατέρα σου.

ΜΑΡΙΑ (καθ' ἑαυτὴν ἐν παραπόνῳ)

Θυγάτηρ τοῦ αὐθέντου! τοῦ λιμώττοντος!...
αὐθέντου ἐπαιτοῦντος!...

ΠΑΙΔΙΣΚΗ Α' (ἐν περιφύβῳ ἀπορίᾳ)

Μπᾶ! τί νὰ 'παθε;

ΠΑΙΔΙΣΚΗ Β'

(ὁμοίως, ποιῶσα καὶ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ).

Θεὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ!...

ΠΑΙΔΙΣΚΗ Α' (ὁμοίως).

Μὴ 'ναι παλαβή!...

ΜΑΡΙΑ (καθ' ἑαυτήν).

Μοιραία εἰρωνεία!... τοῦ αὐθέντου των!...

ΠΑΙΔΙΣΚΗ Α'

'Εδῶ 'ς ταῖς ἐρημιαῖς τὰρχοντοκόριτσα;...

ΜΑΡΙΑ (διακόπτουσα αὐτὰς ἐν ταραχῇ).

Σᾶς ἰκετεύω! παύσατε! μὴ λέγετε
αὐθέντης, ἄρχων...

ΠΑΙΔΙΣΚΗ Β' (ἀποροῦσα)

Πῶς; δὲν εἶσαι σὺ ἡ...;

ΜΑΡΙΑ

Ναί!...

ΠΑΙΔΙΣΚΗ Γ' (ἐπιπλήττουσα)

Μονάχη 'ς τὰ χωράφια τί γυρίζεις 'δῶ;

ΜΑΡΙΑ (ἐν παραζάλῃ)

Κ' ἐγὼ αὐτὴ τί θέλω, ὄντως ἀγνοῶ!...
νὰ εὕρω ἐργασίαν, ... θάνατον, ... τροφήν...

ΠΑΙΔΙΣΚΗ Α' (ἰδοῦσα τὸ δρέπανον, χαριέντως)

Μπᾶ! τί κρατεῖ; δρεπάνι!...

ΠΑΙΔΙΣΚΗ Β' (ὁμοίως)

Ναί, ἀλήθεια!

ΠΑΙΔΙΣΚΗ Γ' (ὁμοίως)

Μπᾶ!

ΠΑΙΔΙΣΚΗ Α' (περιστρέφουσα τὸ βλέμμα)

Καμμιά ἀπὸ τ' ἐμᾶς νὰ μὴν τὸ ἔχασε;

ΠΑΙΔΙΣΚΗ Β'

Τέτοιο κορίτσι κλέφτρα!

ΠΑΙΔΙΣΚΗ Γ'

Μπᾶ! πῶς γίνεται.

Τέτοια ἀρχοντοκόρη!...

ΜΑΡΙΑ (καθ' ἑαυτήν)

Θεὲ μου!—μέ τρομάζει!... κλέπτρια ἐγώ!...

ΠΑΙΔΙΣΚΗ Α' (ἐμπαικτικῶς)

Μιὰ τέτοια κιτρινιάρα πάλι γιὰ δουλειά!...

ΠΑΙΔΙΣΚΗ Β' (ὁμοίως συμπληροῦσα)

Βαρειά σὰν τὴ δική μας;

ΠΑΙΔΙΣΚΗ Α' (ἐν θυμῷ χαρίζεται)

Ἄκου νὰ σοῦ πῶ!...

Δρεπάνι θέλει τέτοια χέργισ, δυντά!
νὰ ἔχουνε τέτοιους ρόζους...

ΠΑΙΔΙΣΚΗ Γ' (περιψάουσα τὰς χεῖρας καὶ
εὐρίσκουσα αὐτὰς ἀκαταλλήλους, ἀποτινάσσει αὐτὰς)

Τέτοια μαλακά!...

ΠΑΙΔΙΣΚΗ Α' (ἐν προσπεποιημένῳ θυμῷ δραττομένη
τοῦ δρεπάνου, ὅπερ ποιῶσι καὶ αἱ δύο λοιπαὶ)

Ἔλα!... μὴ μασκαρεύῃς τὰ δρεπάνια μας!...

ΧΡΥΣΟΥΛΑ (ἐκ τοῦ παρασκηνίου)

Γιὰ ἔλα κατ' ἐδῶ, καυμένη Ἀγγελικὴ...

(ἐμφανιζομένη)

Νὰ ἰδῶ ἐδῶ αὐτὰ τὰ τρελλοκόριτσα
νὰ ἰδῶ ποιὰν βατανίζουν... βρὲ κορίτσια!..

Σκηνὴ τρίτη.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ (ἐμφανιζομένη)

Μαρία μου! Κυρά μου!... τί ζητᾷς ἐδῶ;
(ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐμφανίζεται ἄπας ὁ χορός)

ΠΑΙΔΙΣΚΗ Α' (ἐν φόβῳ)

Αὐτὸ κ' ἐγὼ τῆς λέγω...

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

Μὴ σὲ πείραξαν;...

ΧΡΥΣΟΥΛΑ

Τί θέλεις ἐδῶ πέρα;

ΜΑΡΙΑ

Πῶς; θαυμάζετε;...

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

Τί θέλεις;

ΜΑΡΙΑ

Ἄρα πταίω; πταίει ἡ τρυγῶν
μακρὰν τῆς φωλεᾶς τῆς μόνῃ ἂν πετᾷ
εἰς τοὺς ἀγροὺς ζητοῦσα γλυκερὰν τροφήν
διὰ τοὺς νεοσσούς τῆς; ἂν ἀντὶ τροφῆς
τὸν θάνατόν τῆς εὕρη;...

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

Τί κρατεῖς αὐτοῦ...

ΧΡΥΣΟΥΛΑ (συμπληροῦσα)

Ἔ τὰ τρυφερά σου χέρια;

ΜΑΡΙΑ (ἐν συγκινήσει)

Σύμβολον διττόν!

ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου!...

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

Θάνατο;! γιατί;

ΜΑΡΙΑ

Τῆς ἀμφιρρόπου θέσεώς μου σύμβολον! . . .
τὸν θάνατον ζητοῦσα, ἐν' ἀπαλλαγῷ
θέσεως ἐπωδύνου, ταπεινωτικῆς,
νὰ ζήσω ὅμως πάλιν ἀναγκάζομαι!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

Νὰ ζήσης! ναι νὰ ζήσης! νὰ σὲ ἔχωμε
μέσ' τὸ χωριὸν χαρὰ μας καὶ κυρία μας.

ΧΡΥΣΟΥΛΑ

(ἀφαιροῦσα ἐκ τῶν χειρῶν τῆς Μαρίας τὸ δρεπάνι)
Καὶ ὄχι μὲ δρεπάνι! νὰ δουλέψῃς σύ! . . .

Ἡ κόρη τοῦ Ἀγάθωνος

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

Ἄκουσ' ἐκεῖ! . . .

ΜΑΡΙΑ

Χαρά σας καὶ κυρία σας!

ᾠ! δίστομος ρομφαία σφαγιάζουσα
φιλότιμον καρδίαν κ' ὑπερήφανον! . . .
κυρίαν ἐπαιτούσαν καὶ λιμώττουσαν! . . .
χαρὰν δανειζομένην ἄρτον! ἄλευρον!

(κλαίει)

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

Μὰ τ' ἔχεις; τί λυπᾶσαι;

ΧΡΥΣΟΥΛΑ

Πές μας, γιατί κλαῖς;

ΜΑΡΙΑ (καθ' ἑαυτὴν ἐν παραπόνῳ)

Ἐγὼ νὰ καταντήσω παίδων χωρικῶν
οἴκτου καὶ εὐσπλαγχνίας ἀντικείμενον! . . .
καὶ ζῶ ἀκόμῃ ἐν τῷ κόσμῳ! ἄφετε!
ἐκεῖ, ἐκεῖ νὰ σπεύσω, εἰς τὸν θάνατον! . . .

(ὄρμῃ πρὸς τὸ δεξιὸν πρᾶσκήνιον, ἀκολουθοῦσιν
ὅμως αὐτὴν ἡ Ἀγγελικὴ καὶ ἡ Χρυσούλα καὶ
ἐπανάγουσιν αὐτὴν εἰς τὴν σκηνήν)

ΧΡΥΣΟΥΛΑ (ἐπιλαμβανομένη αὐτῆς
ἐκ τῆς μιᾶς χειρός)

Ἐλα, Χριστέ καὶ Παναγιά μου! βόηθα μας!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ (ὁμοίως ἐκ τῆς ἀριστερᾶς)

Σὺ νὰ πεθάνῃς τέτοιο μοςχοκόριτσο;
ἔμεις, ἔμεις, κυρά μου, νὰ πεθάνωμε,
ποῦ εἴμασθ' ἓνα τίποτα, νὰ...πράματα!
καὶ σὺ νὰ ζῆς σ' τὸν κόσμον ποῦ σ' ἀξίζει.

ΜΑΡΙΑ

ᾠ! πόσον μοὶ ἀρμύζει ὄντως ἡ ζωὴ!

ΧΡΥΣΟΥΛΑ (παρηγόρως)

Μὴν κλαῖς! αὐτὰ παθαίνουν κι' ἄλλοι ἄνθρωποι!

ΜΑΡΙΑ

Μὴ διὰ τοὺς ἀγγέλους εἶν' οἱ ὄδυμοί; ! . . .

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

Καὶ σὺ ἀγγελουῶδι εἶσαι· κ' ἔλα πλεῖα μὴν κλαῖς!

ΧΡΥΣΟΥΛΑ

Τί θέλεις; τί στερεῖσαι;

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

Ἄω εἴμαστε ἡμεῖς!

Ὅ,τι ἔχομε 'ς τὴ μέση τὰ μεράζομε!
τί λέτε σεῖς, κορίτσια; τὰ μεράζομε;

ΧΟΡΟΣ

Στροφὴ Α'. Ὅ,τι ἔχω μὲ χαρὰ μου
ἔγω τὰ δίνω 'ς τὴ κυρά μου,
γάλα καὶ ψωμὶ καὶ μέλι
κι' ἀπὸ τᾶλλά μου καλὰ,
ψθάνει μόνο νὰ τὰ θέλῃ
καὶ νὰ μᾶς χαμογελά.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

Τ' ἄκουσες τί σοῦ λένε; τὰ μεράζουνε
μὲ οὐλὴ τὴν καρδιά τους ὅ,τι ἔχουνε!
ἄφτε αὐτὰ τὰ λόγια καὶ τὸν θάνατο! . . .

ΧΡΥΣΟΥΛΑ

Ἐμεις σὲ ἀγαπᾶμε σὰν τὰ ἄμματα μας·
σὰν τὰ βουνὰ νὰ ζήσης.

ΜΑΡΙΑ

Σᾶς εὐχαριστῶ! . . .

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

Ἐμεῖς ὅ,τι ζητήσης θά σ' τὸ φέρωμε·
ἔμεῖς δὲν λησμονᾶμε τὰ χαρίσματα...

ΜΑΡΙΑ (τεταραγμένη)

ᾠ! φεῦ! γλυκεῖα καὶ πικρὰ ἀνάμνησις! . . .
ὦ, μὴ μ' ἀναμιμνήσκετε τὸ παρελθόν! . . .
ἢ ἀποπτᾶσα εὐτυχία λύπην . . .

ΑΓΓΕΛΙΚΗ (παρηγόρως)

*Ε!

*Αφσε την πλειὰ τὴν λύπην!...

ΧΡΥΣΟΥΛΑ (ὁμοίως)

*Ελα πλειὰ χαρά!

ΜΑΡΙΑ

Ἀγαπηταί μοι φίλοι καὶ ἄγνοι ψυχαί,
χαρὰν ἐν τῇ καρδίᾳ του αἰσθάνεται
ὁ δίδων χάριν ὅχι ὁ δεχόμενος!
κ' ἐγὼ ἐν τῇ καρδίᾳ πῶς νὰ αἰσθανθῶ
χαρὰν, ἠναγκασμένη παρὰ τῶν πτωχῶν
ἄρτον νὰ ἐπαιτῶ ἢ νὰ δανειζομαι,
ἐγὼ ἢ δαψιλῶς ποτε σκορπίζουσα
τὰ πλούσιά μου δῶρα πρὸς ὑμᾶς αὐτάς;
εἶνε σκληρόν, Θεέ μου, ἄ! σκληρότατον!
ἄ! ν' ἀποθάνω πρέπει! δὲν τὰ δέχομαι!...

ΧΟΡΟΣ

Στροφὴ Β'. Πάρ' ἀρχόντισσα κυρία,
πάρ' ἀπ' τοῦ φτωχοῦ τὸ χέρι,
καθὼς παίρν' ἡ Παναγία
ἀπὸ ὄλους τὰ κεριά·
μὴν κυττῆς ποιὸς τὰ προσφέρει,
μόνο κύττα τὴν καρδιά!

ΧΡΥΣΟΥΛΑ

Ἐσὺ δὲν ἦσουν τόσο ἀκατάδεχτη!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ (παρηγόρως)

Πόσαις φοραῖς 'ς τὸ δρόμο σ' τὰ καλάθια μας
ἄπλונες τὸ χεράκι σου τὸ τρυφερό
καὶ ἔπαιρνες σταφύλια!... τὰ λησμόνησες;

ΜΑΡΙΑ

Ἄ! εἶχον τότε, εἶχον! πάντοτε τολμᾶ
ὁ πλοῦτος νὰ λαμβάνη· ἀλλ' ἢ στέρησις;...
αὕτη καὶ νὰ αἰτήσῃ κἂν ἀπαξιοί! . .
νομίζει ὅτ' ἡ χεὶρ της, ὅταν προταθῇ,
προδίδει, ὡς προδότης, τὴν πενίαν της!
λαμβάνει τότε μόνον, ὅταν δίδηται
ὡς ἀμοιβὴ τῶν πόνων καὶ ιδρώτων της·
κ' ἐγὼ τοιαύτης μοίρας εἶμαι κοινωνός·
νὰ ἐργασθῶ ὀφείλω καὶ ν' ἀνταμειφθῶ!
ἀφοῦ δ' ἐκ τοῦ θανάτου μ' ἀπετρέψατε,
δεχθῆτέ με ἐργάτιδα 'ς τὸ ἔργον σας.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ (κολακευτικῶς)

*Ελα! νὰ μᾶς διατάξῃς νὰ θερίζωμε!

ΧΡΥΣΟΥΛΑ (ὁμοίως)

Νὰ κάθησαι 'ς τὸ ἴσκιον κεῖ 'ς τὰ δένδρα μας
νὰ σ' ἔχωμε δροσιὰ μας καὶ ἀγέρι μας!

Σκηνὴ τετάρτη.

Οἱ ἀνωτέρω καὶ Θεόδωρος.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ (πνευστιῶν σπεύδει πρὸς τὸ χωρίον,
ὅπως ἀναγγεῖλῃ τὴν ἔλευσιν τοῦ κ. Θωμᾶ).

Τί κάθεστε κορίτσια καὶ δὲν δλεύτετε;
νά!... πλάκωσ' ὁ ἀφέντης μὲ τὴν ἀμαξά!...

νά! φέρνει τὸ παιδί του, ποῦ'νε ἄρρωστο·
 ἐφούσκωσ' ἡ κοιλιὰ του καὶ εἶνε τέτοια, νά!...
 οὐλ' οἱ ἰατροὶ τοῦ εἶπαν, δὲν ἔχει ζωὴ,
 μὰ καὶ μπορεῖ νὰ ζήσῃ κάμποσον καιρό,
 'δῶ πέρα 'ς τὸ χωριό μας ἂν τὸ φέρουνε,
 ποῦ'νε καλὸ τάερί κ'εἶνε 'γεγιά πολλή.
 μόν'..ἄιντε στὴ δουλειά σας, μὴ σᾶς 'δῆ καὶ..νά!..

(ποιεῖ χειρονομίας ραπισμάτων).

(Τινὲς τῶν νεωτέρων τοῦ Χοροῦ σπεύδουσιν ἀπὸ τῆς
 σκηνῆς πρὸς τὸ μέρος τῶν ἀγγελλομένων ὑπὸ τοῦ
 Θεοδώρου)

ΑΝΘΙΤΣΑ (περιφρονητικῶς)

Δὲν θέλομε ὀρμῆνεια ἀπὸ σένα 'μεῖς!
 μόν' ἄιντε στὴ δουλειά σου! τρέχα γρήγορα!
 νὰ πάρῃς καὶ σχαρίκια κάνα δηὸ αὐγά.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ (ἀναχωρῶν)

'Εμένα τί μὲ μέλει! σεῖς θὰ πάθητε!

ΑΝΘΙΤΣΑ (ἐν θυμῷ)

Σὺ νὰ παθιάσῃς! μούρκο! κακορρίζικε!
 ποῦρθεσ 'μέρα μεσμέρι μὲ τσ'ἄρρώστιας σου!..
 ἀπάνω σ' ἡ ἄρρώστιας καὶ 'ς τὸν ἄρρωστον!...

ΜΑΡΙΑ (ταραττομένη)

'Ω! μὴ τὸ καταρᾶσθε, σᾶς παρακαλῶ!...

ΘΕΟΔΩΡΟΣ (ἐπιστρέφων)

Καλὰ νὰ μοῦ τὰ πῆτε! 'γὼ εἶμαι ζουρλός!
 ποῦρθα νὰ σᾶς γλυτώσω ἀπὸ ταῖς βρισιαῖς.
 'Αλλη φορὰ σᾶς φτειάνω, τρελλοκρόιτσα!...
 ἂν δὲν τὰ 'πῶ τ'ἀφέντη...καὶ νὰ ἰδῆτε σεῖς!..
 ποῦ 'νε καὶ σκανιασμένος γιὰ τὸ ἄρρωστο!...

ΠΑΙΔΙΣΚΗ Α'

Ποῦ νὰ τὸ ἰδῶ 'σάν τὸ ἀσκί ὡς αὔριο!

ΜΑΡΙΑ (τεταραγμένη)

'Ω! μὴ τὸ καταρᾶσθε! τί σᾶς ἔπταισε
 παιδίον ἄκακον καὶ ἀθώβτατον;

ΑΓΓΕΛΙΚΗ (ἐν ὀργῇ)

Τί φταεῖ; πρέπει νὰ καρδοκαῖ κι'αὐτός,
 ποῦ καίει τόσα χρόνια ταῖς καρδούλαις σας.

ΧΡΥΣΟΥΛΑ

'Αχ! Θεέ μου! Παναγιά μου! νὰ μὴ τὸ χαρῆ!..
 ἄς τό 'χη καὶ μονάχο!

ΜΑΡΙΑ

Μή! μή! πρὸς Θεοῦ!

τοιαῦτα καταρᾶσθε! εἶν' ἁμάρτημα!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

Κι' αὐτὸς πῶς βασανίζει τόσα χρόνια 'δῶ,
 ἄδικα τόσον κόσμον!... τόσα θηλυκά!

ΜΑΡΙΑ (καθ' ἑαυτήν)

Θεέ, συγχώρησέ ταις δὲν γνωρίζουσιν
 ἁμαρτήμα ὅποιον διαπράττουσι,
 τὸν θάνατον ἀθῶου καταρώμεναι!

(πρὸς τὸν Χορόν)

ἐγὼ δὲν καταρῶμαι, ἦτις ἔπαθον
 ἐκ τοῦ ἀνθρώπου τούτου· εἶνε ἄδικον
 ὑμεῖς νὰ καταρᾶσθε, αἱ ἀμέτοχοι
 τοιαύτης ἀδικίας.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ (ἀπεχθῶς)

Τί νὰ σ' πῶ, κυρά.

ὁ Θεὸς συχάθηκε 'μένα κ' ἐγὼ τὸν Θεοῦ.
 ποῦ τὸν θυμᾶσαι μέσ' τῆς λίγθαις ὡς ἐκεῖ...
 ἐγὼ θὰ πῶ 'ς τὴν μάνα, 'ς τὸν πατέρα μου
 νὰ φύγωμ' ἀπ' ἐδῶ! νὰ μὴ τὸν βλέπω πλειά!

ΧΡΥΣΟΥΛΑ

Δέν βλέπεις πῶς τὸν σχάθηκε ὡς κι' ὁ Θεὸς αὐτὸς
καὶ ἀπλόνει νὰ τοῦ πάρῃ μοναχὸ παιδί;

ΜΑΡΙΑ

Καὶ σεῖς λοιπὸν Αὐτὸν παρακαλέσατε
τὸ τέκνον τοῦ τάθῳν νὰ εὐσπλαγχνισθῇ.

ΠΑΙΔΙΣΚΗ Β'

Κορίτσια, ἴγὼ θὰ τρέξω· ἴπάγω γιὰ νὰ ἰδῶ·
νά! φαίνονται ἴκει κάτω.

ΠΑΙΔΙΣΚΗ Γ'

ἴΕρχομαι κ' ἴγὼ.

ΧΡΥΣΟΥΛΑ (ἀπεχθῶς)

ἴΑς πάῃ ὅποια κι' ἄν θέλῃ· ἴγὼ δὲν ἴρχομαι!...
νά ἰδῶ ἴναν ψευταφέντη, μιὰ ψευτοκυρά.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ (ὁμοίως)

ἴἘξῆ χρονάκια τώρα οὔτε κύτταξα
νά ἰδῶ τὸ πρόσωπό του, ἄμα ἴμαθα
τὴν ἄσχημή του πρᾶξι, ὅπου ἴκαμε!...
τὸν ξάδερφό του νὰ γυμνώσῃ σὰ ληστής!!

ΠΑΙΔΙΣΚΗ Α' (ἐπιστρέφουσα)

Νὰ ἰδῆτε σάν λεμόνι εἶνε κίτρινο!

ΜΑΡΙΑ (ἀδημονοῦσα)

Νὰ ἴνε συγγενῆς μου καὶ ν' ἄδυνατῶ
βοήθειαν νὰ δώσω χριστιανικῶς.
Φρικῶδες!...

ΠΑΙΔΙΣΚΗ Γ' (ἐπιστρέφουσα)

ἴΤὸ καῦμένο!... λιγοθύμησε!
νερό, νερό ζητᾶνε καὶ δὲν ἴχουνε.

ΜΑΡΙΑ (ἐν παραφορᾷ)

ἴΩ! τρέξατε, κορίτσια!... βοηθήσατε
τὸ ἀσθενῆς παιδίον! σπεύσατε! νερόν!...

ΠΑΙΔΙΣΚΗ Β' (ἐπιστρέφουσα)

ἴΤί ὡμορφα ποῦ εἶνε τὰ ἴματάκια του!!!
τ' ἀνοίγει! τὰ λιγύνει!...

ΜΑΡΙΑ (ἐν παραφορᾷ)

ἴΩ! θέσις δεινῆ!

σπεύσατε σεῖς, ὦ φίλοι, βοηθήσατε!

(μέρος τῶν πρεσβυτέρων τοῦ Χοροῦ ὁρμᾷ πρὸς βοήθειαν)

ΧΡΥΣΟΥΛΑ (ἐμποδίζουσα)

ἴΑφήστε ἄς πεθάνῃ! γιὰ νὰ δῆ κι' αὐτὸς
οἱ ἄλλοι πῶς πονᾶνε, ποῦ τοὺς τυραγνεῖ!

ΜΑΡΙΑ

Μὴ λέγετε τοιαῦτα, μὴ! κολάζεσθε!
Χριστιαναὶ δὲν εἶσθε; ἄ! εἶνε σκληρόν!
δότε ζωὴν ἴς τὸ τέκνον τοῦ αὐθέντου σας!!!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ (ἐν ὁργῇ)

ἴΣ ἄλλον ἴμεῖς ἀφέντη χρέος ἴχομε
νά δώσωμε ζωή! ἴποῦ τὸν ἴρρουφήξε
κακὸς καὶ μαῦρος ὄφις καὶ ἄχάριστος!...

ΜΑΡΙΑ

Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ! πλὴν χάριν μου
προστρέξατε καὶ δότε χεῖρα βοηθόν
εἰς ἴν ἀθῳν πλάσμα! τοῦτο χάριν μου!
ἴγὼ, ἄν ἴδυνάμην νὰ ἴμφανισθῶ
ἐνώπιόν των, πρώτη θὰ προσέτρεχον·
τὴν ἴγαθὴν μου πρᾶξιν, ἀναμφίβολον,
δολίαν θὰ νομίση· δηλητήριον,
θὰ εἴπη, τῳ προσφέρω, ὄχι φάρμακον!
σεῖς εἶσθε λοιπὸν μόναι κί κατάλληλοι
βοήθειαν νὰ δώσητε ἴς τὸ ἀσθενῆς!
ἴπάγετε πρὸς χάριν μου! ὦ! σπεύσατε!

ἴἩ κόρη τοῦ ἴΑγάθωνος

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

Γιὰ χάρι σου καὶ μόνη θεὸ νὰ τρέξωμε...

(αὶ πλεῖστα ἀναχωροῦσι σπεύδουσαι)

ΜΑΡΙΑ (μόνη)

ὦ μίσος! ὦ ἐχθρότης! πόσον ἰσχυρῶς
ἀνθρώπων ἀπαιδεύτων βασιλεύετε!...
πόσον κατακρατεῖτε τῆς καρδίας των!...
καὶ ὕδωρ ἀπαρνοῦνται νὰ προσφέρωσιν
εἰς ἓν ἀθῶον πλάσμα! τίνος ἔνεκα;
διότι ὁ πατήρ του ἔτυχε κακός·
καὶ τοῦτο διατί; διότι καὶ αὐτός
ἐκ παίδων τῆ παιδείᾳ ἀπετάξατο
καὶ συνετάχθη τῆ κακίᾳ πρὸ πολλοῦ·
καὶ ἀγνοῶν τῆς ἀρετῆς καὶ τὸνομα
ἐν τῆ καρδίᾳ ἓνα τρέφει λογισμὸν,
ἐκεῖνα τὰ τριάκοντα ἀργύρια!...

(ὁ χορὸς ἐπιστρέφει)

ΧΡΥΣΟΥΛΑ (μετ' εὐχαριστήσεως)

Ἦρθε 'ς τὸν ἑαυτό του!...

ΜΑΡΙΑ

Δόξα τῷ Θεῷ!...

ΑΓΓΕΛΙΚΗ (συμπαθῶς)

Εἶδατε τὸ καῦμένο πῶς ζωντάνεψε!

ΠΑΙΔΙΣΚΗ Β' (ὁμοίως)

Πῶς ἦταν ζαλισμένο!...

ΑΓΓΕΛΙΚΗ (ὁμοίως)

"Αμα τῷ ἴδωσα

λίγο κρύο νεράκι μέσ' 'ς τὸ στόμα του,
πῶς ἀνοιξε τὰ μάτια τ'! πόσο χάρηκα!...

ΜΑΡΙΑ

Εἶδες λοιπόν, ὦ φίλη; εἶδες τί χαρὰν

ἠσθάνθης εἰς τὰ στήθη, ὅτε τάγαθὸν
ἐποίησας; ὁποῖαν ἀγαλλίασιν
ἠσθάνθη ἡ ψυχὴ σου, ὅτ' ἀντὶ χολῆς
προσέφερες τὸ μάννα τὸ γλυκύτατον;
ὁποῖαν εὐφροσύνην ἡ καρδίᾳ σου
ἠσθάνθη τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν τὸ ὕδωρ σου
'ς τὸ τέκνον τοῦ ἐχθροῦ σου ἔδωκε ζωὴν
καὶ ὁ ἐχθρός σου εἶπε· «Σοὶ εὐχαριστῶ»;
Εἶπέ δὲν ἔχει οὕτω;

ΑΓΓΕΛΙΚΗ (ἐν ταπεινώσει καὶ συγκινήσει)

Ἔχεις δίκαιο!

ΧΡΥΣΟΥΛΑ (ὁμοίως)

Ναί! ..

κ' ἐγὼ τὸ μετανοῶνω τώρα!... σχώρα με!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

Ἔτσι τυφλαὶς κι' ἀγράμματαις ποῦ εἴμαστε!...

ΜΑΡΙΑ

Σωτήριος διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ
βρωῶντος· «Τοὺς ἐχθροὺς σας εὖ ποιήσατε
καὶ πάντας τοὺς ἐχθροὺς σας συγχωρήσατε»!
Οὐράνιος ἀλήθεια! εἶνε σκληρόν,
μήτηρ νὰ βλέπη θνητὸν τέκνον προσφιλές,
νὰ παρατείνη τὴν ζωὴν του θέλουσα,
ὁ δ' ἄλλος νὰ μὴ σπεύδῃ ἐκδικούμενος
οὐδέ νὰ εἴπη λόγον κἂν παρήγορον·
ἐκδίκησιν τοιαύτην δὲν ἐπιθυμῶ!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ (ἐν μετανοίᾳ)

Τώρα καὶ 'μεῖς, κυρία, δὲν τὸ θέλομε
νὰ πάθῃ τὸ καῦμένο ἐξ αἰτίας μας.

ΧΡΥΣΟΥΛΑ (ὁμοίως)

Ναί! ναί! ἄς μὴ πεθάνῃ· τί μᾶς φταίει αὐτό;

ΜΑΡΙΑ

Λοιπὸν ἄς εὐχηθῶμεν εἰς τὸν Ὑψιστον,
 ὑγείαν νὰ χάριση εἰς τ'ἀνεύθυνον
 καὶ ἄκακον παιδίον ὅσον τάχιστα.

ΧΟΡΟΣ (ψάλλει)

Μάνα τοῦ Χριστοῦ ἁγία,
 Παναγία μου χρυσῆ!
 δῶσε ἔς τ'ἄρρωστο ὑγεία!
 παιδι ἔθρεψες καὶ Σὺ!...

Ἔνα τό 'χει κι' αὐτὴ μόνο'
 Σὺ γνωρίζεις μοναχὴ,
 ἂν τὸ χάση, ὅαν τί πόνου
 ἔνοιῶθ' ἢ μάνα ἔς τὴ ψυχὴ!..

Εἶδες τί πικραὶς ἀγκίδες!...
 τί φαρμάκι! τί πικρό!
 εἶπιες, τὸ Χριστὸ ὅαν εἶδες
 κρεμασμένο ἔς τὸ Σταυρό!...

"Αχ! πικρὸ τὸ δάκρυ ἂν ρεῖ
 σὲ μονάκριβο νεκρό!

"Αχ! παιδι μὴ δῶ νὰ κλαίη
 μηδ' αὐτό μου τὸν ἔχθρό!

"Ο ἔχθρός, ποῦ μᾶς μισάει
 καὶ μᾶς φάνηκε σκληρός,
 ἂν βοήθεια μᾶς ζητᾷ
 κλαίοντας, δὲν εἶν' ἔχθρός!

Εἶν' ἀθῆο τὸ καῦμένο
 τὸ φωνάζ' ἢ ὠμορφιά!
 γλύτωσ' 'το κ' εἶνε δεμένο
 ἀπ' τῆς μάνας τὴν καρδιά!

Παναγιά μου, τὸ Παιδί σου
 παρακάλει κι' ἀπὸ 'κεῖ
 στεῖλτέ του τοῦ Παραδείσου
 τὸ βοτάνι τὸ γλυκύ.

Τέλος τῆς Β' πράξεως.

ΠΡΑΞΙΣ Γ'.

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ παλαιὸν πυργίδιον ἐν τινὶ ἄκρῳ
 τοῦ χωρίου, ἐν ᾧ κατοικεῖ ἡ οἰκογένεια Ἀγάθωνος.

Σκηνὴ πρώτη.

(Παρέρχονται σιωπηλαὶ καὶ συνεσταλμένοι αἱ ἑξ
 θυγατέρες τοῦ Ἀγάθωνος, πενιχρῶς ἐνδεδυμένοι ἐν
 σειρᾷ ἀπὸ τῆς νεωτάτης ἑπταετοῦς καὶ εἰσέρχονται
 πᾶσαι πλὴν τῆς πρεσβυτέρας ἐκ τῶν ἑξ, ἣτις στρέ-
 φεται ὀλίγον καὶ ἀκούει τὴν συμβουλὴν τῆς Μαρίας,
 τελευταίας ἐρχομένης).

ΜΑΡΙΑ (πρὸς τὴν ἀδελφὴν μετὰ γλυκύτητος)
 Πρόσεχε τὰς μικρὰς μὴ θορυβήσωσιν!
 ἀνάγκην ἡσυχίας ἔχει ὁ πατήρ.

(Ἡ ἀδελφὴ νεύουσα καταφατικῶς εἰσέρχεται)
 Τὴν πενιχρὰν στολὴν των ἀποκρύπτουσα
 τῶν φιλοψόγων περιέργων ὀφθαλμῶν,
 διὰ κρυφίων δρόμων καὶ δι' ἀτραπῶν
 τὰς ἀδελφὰς διὰ νυκτὸς ὠδήγησα
 εἰς τὸ μικρὸν ἐκεῖνο παρεκκλήσιον.
 Ἐκεῖ ἀπὸ πρωίας προσεκάλεσεν
 ἡ ἀγαθὴ Ἀγάθη ἄλλοθεν ποθὲν
 πρὸς λειτουργίαν ἱερέα σεβαστὸν
 κ' ἐξομολογηθεῖσαι μετελάβομεν
 ἐκ τῶν ἀχράντων μυστηρίων τοῦ Χριστοῦ,
 τὸν νοῦν καὶ τὴν ψυχὴν μας ἐξαγνίσασαι·
 πλὴν ποίας ἀναμνήσεις φεῦ! ἡ σήμερον
 πάνδημος ἑορτὴ καὶ ἡ πανήγυρις
 τῆς θείας τοῦ Χριστοῦ Μεταμορφώσεως
 μ' ἀνακαλεῖ ἔς τὴν μνήμην! ἀλγεινάς, πικράς!...
 Ἄ! εἶνε πικροτάτη εἰς τὸν δυστυχῆ.

τῆς πάλαι εὐτυχίας ἢ ἀνάμνησις! . . .
 ὦ, πόσον ἐνθυμοῦμαι! πόσον εὐτυχεῖς
 μετὰ τοῦ γλυκυτάτου αὐταδέλφου μου,
 τοῦ Πλάτωνός μου, ἐφ' ἀμάξης ἄλλοτε
 ἐν δόξῃ καὶ τιμῇ περιηρόμεθα
 τὰς πανηγύρεις τῶν εὐθύμων γεωργῶν! . . .
 πλὴν σήμερον παλαίστρα καὶ πανηγυρίς
 δεινῶν πολλῶν κατέστη ἡ καρδία μου!
 ἀγρίως ἐν τῷ στήθει μου παλαίρουσι
 φιλοτιμία κόρης πάλ' εὐδαίμονος
 καὶ θυγατρὸς καθῆκον δυστυχοῦς πατρός!
 τὸ μὲν φωνάζει ζῆθι, τὸ δ' ἀπόθαρε! . . .
 καὶ ποῖον θά νικήσῃ; πάλῃ διαρκῆς! . . .
 ἰδοῦ! ἰδοῦ! φωνάζει πάλιν ὁ πατήρ
 γάλα, τροφήν! φωνάζει· πόθεν ἢ τροφή; . . .

(εἰσέρχεται περίλυπος)

Σκηνὴ δευτέρα.

ΧΟΡΟΣ

(Προσέρχεται ὁ Χορὸς κομίζων γάριν τῆς ἑορτῆς
 τῆς Μεταμορφώσεως ἰχθύος— κατχλωμένους τὴν ἡ-
 μέραν ταύτην— ὄρνιθια, γάλα καὶ ὠὰ νωπὰ διὰ τὸν
 ἀσθενοῦντα Ἀγάθωνα καὶ ἄδων).

Ἔβγα! καὶ ἦλθεν ἡ Φιλιά!
 μὲ τὰ δολό της χέρι
 καὶ μὲ τὴν πρόθυμη καρδίᾳ
 τόσα καλὰ σὰς φέρει.

Φέρει ἔς τὸν ἄρρωστο πουλί·
 γιὰ σὰς ἀπ' τὸ ποτάμι
 ψαράκι νόστιμο πολὺ
 καὶ κόκκινο κραδί.

Εἶν' ἑορτή· καὶ οὐτὴ χαρὰ
 ἢ λύπη τόπο κάμει·
 ἔδγα! γιὰ μᾶς κυρὰ
 Βασίλισσα χρυσῆ.

Σκηνὴ τρίτη.

Χορὸς καὶ Μαρία

ΜΑΡΙΑ (πικρῶς μειδιῶσα)

ᾠ! δότε, δότε μοι τὰ δῶρα τὰ καλὰ
 τῆς φιλικῆς καὶ συμπαθοῦς καρδίας σας

(μετὰ πικροῦ παραπόνου)

πολλὴν ἀνάγκην ἔχω τούτων τῶν τροφῶν!..
 πολλοὺς συνδαιτυμόνας ἔχω σήμερον
 νὰ ἐστιάσω εἰς τὸν ὀλβιώτατον
 κ' εὐδαίμονοῦντα οἰκόν μας! ἔχω πολλοὺς
 ἐν ταύτῃ τῇ καρδίᾳ πανηγυριστὰς!...
 τὴν μαρασμώδη θέσιν προσφιλοῦς πατρός!...
 τὴν πικροτάτην ἀπουσίαν τῆς μητρός,
 τὸν ἐξαφανισμὸν φιλτάτου ἀδελφοῦ,
 τὴν φρικαλέαν γύμνωσιν τῶν ἀδελφῶν
 τὴν στέρησιν, τὴν πείναν, τὴν ταπείνωσιν,
 τῆς πάλαι εὐτυχίας τὴν ἀνάμνησιν,
 τὴν ἀποχὴν τῶν φίλων καὶ τῶν συγγενῶν!...
 ᾠ! ναί!... λαμπρὰ χορεία καὶ εὐφρόσυτος!
 γλυκεῖα συνοδεία! σήμερον κ' ἐγὼ
 ναί! θὰ πανηγυρίσω!... σὰς εὐχαριστῶ!...
 ἴτε ὀλβίων θυγατέρες γεωργῶν·
 ἴτε ἔστας εὐφροσύνοους πανηγύρεις σας!...
 ἴτε εἰς τοὺς χοροὺς σας!... τί ζητεῖ ἡ χαρὰ
 ἔς τὴν φωλεάν τῆς λύπης!

(εἰρωνικῶς)

ὦ! ἀνάκτορον

λαμπρόν τῆς βασιλίσσης καὶ κυρίας των...
σᾶς χαιρετᾷ τῶν πόνων ἡ βασίλισσα!...

(εἰσέρχεται).

Σκηνὴ τετάρτη.

Αἱ ἀνωτέρω πλὴν τῆς Μαρίας.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ (μετὰ πόνου)

Πολύ, πολὺ φοβοῦμαι!...

ΧΡΥΣΟΥΛΑ (ὁμοίως)

Ἢ κακόμυιρη!...

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

Φοβοῦμαι νὰ μὴ πάθῃ!...

ΑΝΘΙΤΣΑ

ἀπ' τὰ λόγια τῆς!...

Σκηνὴ πέμπτη.

Αἱ ἀνωτέρω καὶ ἡ Ἐλενίτσα.

ΕΛΕΝΙΤΣΑ (ἐσπευσμένη)

Ἐδῶ ἴστε ;

ΠΑΙΔΙΣΚΗ Α'

ἡ Λενίτσα!...

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

ᾠ! καλῶς τηνα...

ΧΡΥΣΟΥΛΑ

Γιατ' ἄργησες, Λενίτσα;

ΕΛΕΝΙΤΣΑ

Τί νὰ σᾶς εἰπῶ.

Κι' ἀκόμη δὲν θ' ἀρχόμουν... μέσ' τὸ σπῆτί μας
κάθεται, καθὼς ξέρετ', ὁ ἀφέντης μας...

ΠΑΙΔΙΣΚΗ Γ'

(ἐπιπληκτικῶς καὶ ἐν ἀγανακτήσει)

Πάλι τὸν λές ἀφέντη;!...

ΕΛΕΝΙΤΣΑ

Νά! δὰ 'κεῖνος 'κεῖ...

ΠΑΙΔΙΣΚΗ Β'

Ἐ! τί...

ΕΛΕΝΙΤΣΑ

Μαλλιά κουβάρια ἐγενήκανε

αὐτὸς μὲ τὴν κυρία· φέρανε πρῶι

γιατρὸ γιὰ νὰ γιατρέψῃ τὸ παιδάκι τους...

ἕναν ποῦ δὲ μιλάει τὰ ρωμαίικα,

λένε πῶς τάχα ἦρθ' ἀπ' τὴν Ἀμερικὴ

ξέρω καὶ 'γὼ ποῦ εἶν' αὐτὴ ἡ Ἀμερικὴ;!...

λένε 'ς τὸν κάτω κόσμον ποῦνε τάχατες...

ΠΑΙΔΙΣΚΗ Α' (γελῶσα)

Τί λές;!... οἱ πεθαμμένοι θὰ ιατρέψουνε

τοὺς ζωντανούς ;!

ΠΑΙΔΙΣΚΗ Β' (ἐπίσης)

'Αλλοίμονο!...

ΕΛΕΝΙΤΣΑ (ἐπίσης)

'Ἐέρω καὶ 'γὼ!...

ΧΡΥΣΟΥΛΑ

Καὶ πῶς δὰ βρέθηκε 'δῶ αὐτὸς ὁ ἄγγελος
ἀπὸ τὸν κάτω Κόσμον ;

ΕΛΕΝΙΤΣΑ

'Ἦρθε εἶπανε

'δῶ πέρα νὰ 'ξετάξῃ τὰ ζεστά νερά

'ς τὰ Θέρμα τῆς Ὑπάτης· ἔτσι εἶπ' αὐτός.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

Καὶ πῶς ; θὰ τὸ ιατρέψῃ ;

ΕΛΕΝΙΤΣΑ

Δὲν πιστεύω δά...

Δὲν θέλει νὰ πληρώσῃ ὁ πατέρας του.

Ἢ κόρη τοῦ Ἀγάθωνος

ΧΡΥΣΟΥΛΑ (περιφρονητικῶς)

Τὸν ἡῦρες! θὰ πληρώση!...

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

Τέτοιους ἄνθρωπος!...

ΕΛΕΝΙΤΣΑ

Μὰ κι' ὁ ἰατρός ζητάει ἀκριβὰ πολὺ!
 Ζητάει γιὰ πληρωμὴ τοῦ οὔλο τὸ χωριό!
 θαρρεῖ πολλὰ πῶς ἔχει· μὰ ὁ κύρ Θωμᾶς
 ἡ τρίχα τοῦ σηκώθη ἅμα τᾶκουσε
 καὶ θέλει νὰ τὸν διώξη· μὰ σὰν ἔμαθεν
 ἡ κυρὰ Ἀλεξάνδρα, ἡ γυναϊκὰ του,
 πῶς μιὰ ἡμέρα μένει γιὰ τὰ ἰατρικὰ
 καὶ αὔριο ἂν τὰ πάρη εἶν' ἀνώφελα,
 «Ἐγὼ γιὰ τὸ παιδί μου τὸ μονάκριβο
 καὶ τὴν ψυχὴ μου δίδω ὅχι τὸ χωριό
 ποῦ εἶνε καὶ δὲν εἶνε δὲκὸ μας δίκαια!
 γιὰ αὐτὸ μᾶς τυραγνάει ἴσως ὁ Θεός
 καὶ θέλει νὰ μᾶς πάρη μοναχὸ παιδί
 καὶ βάζει 'ς τὸ ἰατρὸ τέτοια σκληρότητα»·
 ἡ κυρὰ Ἀλεξάνδρα τέτοια φώναζε
 καὶ αὐτὸς συλλογισμένος καὶ σὲ μιὰ γωνιὰ
 τὸ πρόσωπο 'ς τὰ χέρια ἔχωσε βαθειὰ
 κ' ἔκλαιε πικραμένα σὰν μικρὸ παιδί
 καὶ 'κει ὅπου κυλιόνταν μὲς' 'ς τὰ κλάμματα
 πετιέται 'ς τὴ στιγμὴ καὶ ἴσια ἔτρεξε
 πέρα 'ς τὸ 'ρημοκλιῆσι.

ΧΡΥΣΟΥΛΑ

Θὰ μετάνοιωσε

καὶ τρέχει νὰ προσπέση πάλι 'ς τὸ Θεό,
 ποῦ εἶχε ξεχάση ὡς τώρα!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

Τώρα τὸ 'ννοιωσε!...

ΧΡΥΣΟΥΛΑ

Καλὰ τοῦ τὸ ζητάει οὔλο τὸ χωριό·
 κάνας γεροφιλάργυρος θᾶνε καὶ αὐτός.

ΕΛΕΝΙΤΣΑ

Καλὲ παλληκαράκι! σὰν τὸ Μῆτρό μας.

ΑΝΘΙΤΣΑ (περιφρονητικῶς)

Παιδί παλληκαράκι καὶ καλὸς ἰατρός!...
 κανένας τσαρλατᾶνος θᾶνε δὰ καὶ αὐτός.

ΕΛΕΝΙΤΣΑ

Τὸν λένε προκομμένο γιὰτὶ ἰάτρεψε
 τὸν πλούσιο τὸν Ἀργύρη, τὸν παράλυτο,
 καὶ δέκα χιλιαδίττες 'πῆρε ἀπ' αὐτὸν
 κ' ἔν' ἄλλον... πῶς τὸν εἶπαν;.. ποῦταν ἄρρωστος
 ἀπὸ βαρὺ μαράζι!... καὶ ἄλλαις τέσσαρες
 χιλιάδες καὶ ἀπὸ τοῦτον 'πῆρε.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

Τί μᾶς λές!...

ἰατρεύει τὰ μαράζια; καὶ καθόμαστε;
 δὲν τρέχομε 'ς τὰ πόδια τοῦ νὰ πέσωμε
 νὰ 'ρθῆ νὰ μᾶς ἰατρέψῃ τὸν ἀφέντη μας;!

ΠΑΙΔΙΣΚΗ Β'

Καλὰ λές!

ΕΛΕΝΙΤΣΑ (ἐν χαρᾷ)

'γὼ τὸν φέρνω· πόσο μ' ἀγαπάει!
 τώρα θὰ σᾶς τὸν φέρω!
 (σπεύδουσα ἀναχωρεῖ)

ΧΡΥΣΟΥΛΑ

Τώρα νὰ σὲ ἰδῶ!...

Σκηνή ἕκτη.

Αἱ ἀνωτέρω καὶ Μαρία.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ (θωπευτικῶς καὶ ἐνθαρρυντικῶς)

Μαρία μου! πλειὰ τώρα πρέπει νὰ χαρῆς!

ΜΑΡΙΑ

Χαρὰ δραπετίς ἐπιστρέφει εὐκολα;
 πλησίον εἶσαι· δὲν ἀκούεις στεναγμούς
 τῶν κεραυνῶν κροτοῦντας ἰσχυρότερον;
 πᾶσαν χαρὰν διώκουσιν οἱ στεναγμοὶ
 πατρὸς δεινοπαθοῦντος! φθίνοντος πατρὸς!

ΧΡΥΣΟΥΛΑ

Γι' αὐτὸν δὲ ἴσα-ἴσα πρέπει νὰ χαρῆς.

ΜΑΡΙΑ (ταρασσομένη)

μὴ βλασφημεῖτε, φίλοι, ἀμαρτάνετε!
 θυγάτηρ ἐπιχαίρει ἐπὶ τοῖς δεινοῖς
 πατρὸς μαραινομένου;

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

Στάσου δὲ νὰ ἰδῆς!

ΧΡΥΣΟΥΛΑ

Ἄμ' στάσου δὲ νὰ ἀκούσης!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

Ἦρθ' ἕνας ἰατρός!...

ΧΡΥΣΟΥΛΑ (συμπληροῦσα)

Ποῦ κάθε τι ἰατρεύει.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

Τὸν πατέρα σου

αὐτὸς θὰ τὸν ἰατρέψῃ...

ΜΑΡΙΑ

Καὶ ἀνταμοιβὴν

τῶν κόπων καὶ φαρμάκων τίς;

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

Δὲν θέλει αὐτός!..

ΧΡΥΣΟΥΛΑ

Θὰ πέσωμε 'ς τὰ πόδια του οὐλαὶς μαζή!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

Νά! πῆγε νὰ τὸν φέρῃ ἡ Λενίτσα.

ΠΑΙΔΙΣΚΗ Α'

Μπα!

Τὴν γλῶσσά μας π' δὲν ξέρει; τί νὰ κάνωμε;

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

Τὰ χέρια μας, τὰ 'μμάτια μας, τὰ δάκρυά μας
 καλλίτερ' ἀπ τὰ χεῖλη θὰ 'μιλήσουνε
 μιὰ 'δῶς τὸν κόσμον εἰν' ἡ γλῶσσα τῆς καρδιάς!
 μὲν 'λαῖτε σμαζωχθῆτε! νάτος κ' ἔρχεται.

Σκηνή ἑβδόμη.

Αἱ ἀνωτέρω, Ἰατρός καὶ Ἐλενίτσα.

(Ὁ Ἰατρός κρατεῖται ὑπὸ τῆς Ἐλενίτσας ἐκ τῆς
 δεξιᾶς χειρός, τοποθετεῖται ἐν τῷ μέσῳ τοῦ χοροῦ.
 Ἄμα ὁ χορὸς ἄρχεται τοῦ ἄσματος ὁ Ἰατρός συγκι-
 νοῦμενος καλύπτει διὰ τῆς ἀριστερᾶς τὸ πρόσωπον·
 ὁ δὲ Θεόδωρος φέρων δύο κιβώτια ὀδοιπρικὰ τοῦ
 Ἰατροῦ κατατίθησιν αὐτὰ καὶ ἵσταται μακρὰν ἐν
 μιᾷ ἄκρῃ).

ΧΟΡΟΣ

Δῶσε, ἰατρέ μου, ἰατρικὸ
 'ς ἕνα φτωχό, νὰ ἰάνῃ!...
 τό χέρι του τ' ἀρχοντικὸ
 πολλὰ 'καμε καλά!..

Ἰατρέ! καὶ αὐτὸς καμμιὰ φορὰ
 τῆς εὐτυχιᾶς στεφάνι
 ἐφόρεσε! μὰ συμφορὰ
 τ' ἀρπάζει, τὸ χαλαῖ!...

Καλότυχος ποῦ σπλαχνικά
δείχνει ἔς τὸν ἄλλον στήθια !...
χίλια ἀνάφτη ψυχικά
ἔς τὴ μάνα του κεριά !

Ἔλα ἱατρὲ ! μὴ βαρεθῆς !
δῶσε καμμιά βοήθεια !
ἔτσι χαρὰ νὰ αἰσθανθῆς
ἔς τοῦ στήθους τὴ μεριά !..

ΙΑΤΡΟΣ (προχωρῶν πρὸς τὰ ἔμπροσθεν)

Ἔτσι χαρὰν νὰ αἰσθανθῆς
ἔς τοῦ στήθους τὴν μεριά.

Εὐρημος λέξις, λόγος αἰσιώτατος
πρὸς ἱατρὸν ἐπιχειροῦντα τολμηρῶς
τὸ μέγιστον ἐπὶ ζωῆς του τόλμημα.

(εἰσέρχεται ἐν τῷ οἴκῳ, ἀκολουθεῖ δὲ ὁ
ΘΕΟΔΩΡΟΣ εἰσκομίζων τὰ δύο ὁδοιπορικὰ κιβώτια
καὶ μετ' αὐτὸν ἡ ΜΑΡΙΑ).

Σκηνὴ ὀγδόη.

Οἱ ἀνωτέρω πλὴν τοῦ ἱατροῦ καὶ τῆς Μαρίας.

ΧΡΥΣΟΥΛΑ

Εἶδες, κορίτσια, εἶδες πῶς μᾶς ἔννοιωσε ;

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

Ἀκοῦστέ με, κορίτσια ! νὰ μὴ βάλωμε
καμμιά καινούργια ρούχα καὶ ἑορτιάτικα
καὶ ἔς τὸ χορὸ μὴ βγοῦμε, ἂν δὲ μάθωμε
πῶς ὁ καλὸς ἀφέντης μας θὰ ἱατρευθῆ.

ΧΡΥΣΟΥΛΑ

Καμμιά μὴν τραγωδία σήμερα, καμμιά
ἂν δὲν ἰδοῦμε τώρα ἔς τῆς Μαρίας μας
τὰ κοραλλένια χεῖλη τὸ χαμόγελο.

Σκηνὴ ἐννάτη.

Χορὸς καὶ Ἀγάθη.

ΑΓΑΘΗ (ἐσπευσμένως)

Παρθένοι τοῦ χωρίου, ὅπου στέκεσθε
πλησίον τοῦ πυργίσκου, δὲν μοὶ λέγετε,
ποῦ εἶνε ἡ Μαρία τοῦ Ἀγάθωνος ;

ΑΓΓΕΛΙΚΗ (προσερχομένη

ὅπως τὴν χεῖρα τῆς Ἀγάθης ἀσπασθῆ).

Δῶσε τὸ χέρι πρῶτα νὰ σ' φιλήσωμε,
καὶ ὕστερα σοῦ λέμε·

(ἀσπάζεται τὴν χεῖρα τῆς Ἀγάθης, ταύτην δὲ
μιμοῦνται καὶ αἱ λοιπαί).

νὰ τὴν ἔρχεται.

Σκηνὴ δεκάτη.

Αἱ ἀνωτέρω καὶ Μαρία.

ΑΓΑΘΗ (σπεύδουσα πρὸς τὴν ΜΑΡΙΑΝ)

Μαρία μου ! πολυπαθῆς Μαρία μου !
ἐλθέ νὰ σ' ἀσπασθῶ γλυκά, γλυκύτατα !

(ἡ Μαρία ἀσπάζεται τὴν δεξιὰν τῆς Ἀγάθης,
αὕτη δὲ τὸ μέτωπον τῆς Μαρίας).

Μαρία μου ! θ' ἀκούσης Εὐαγγέλια,
τῆς Παναγίας μᾶλλον θαῦμα τῆς Σεπτῆς !
τῆς μετανόιας Ἡλίου ἀνέτειλε
καὶ ἔτηξε τὸν πάγον τῆς σκληρότητος !
μόλις ἐκ τοῦ ναῖσκου μας ἐφύγετε,
ὁ ἀδελφός μου (τώρα ἀδελφὸν καλῶ,
ὄν εἶχον πρὸ πολλοῦ ἀπαρνηθῆ)
ἐνώπιόν μου τρέχων ἔπεσε πρηνῆς !
εἶδον τὰ δάκρυά του καταρρέοντα !
αἴΩ ἀδελφή, μοὶ λέγει, τὴν μετάνοιαν

ὡς προσφορὰν προσάγω πρὸς τὸν Ὑψίστον!
ἤμην τυφλός, πεπωρωμένος τὴν ψυχὴν!
ἀνάξιός εἰμι καὶ νὰ προσευχηθῶ...»

ΑΓΓΕΛΙΚΗ (ὕπολαμβάνουσα)

Τώρα τὰ ἔμματα τῆς ψυχῆς του ἀνοίξε!

ΑΓΑΘΗ

«σὺ τοῦ Ὑψίστου, λέγει, σὺ δεήθητι
νὰ κάμψη τὴν καρδίαν ἱατροῦ σκληροῦ,
ἄπασαν ἀπαιτοῦντος τὴν οὐσίαν μου
πρὸς θεραπείαν τοῦ φιλάτου τέκνου μου,
προσφιλεστάτου τέκνου καὶ μονογενοῦς!
ὦ! θέσις δεινοτάτη! διλημματική!
νὰ ζήση... πλὴν νὰ ζήση πάλιν πάμπτωχον!»

ΧΡΥΣΟΥΛΑ (ὕπολαμβάνουσα)

Τοὺς ἄλλους, ποῦ τοὺς ψήνει, πῶς δὲν ἔνοιάζεται!

ΑΓΑΘΗ (ἐξακολουθοῦσα)

«ὦ! σπεῦσον, λέγει, σπεῦσον εἰς Ἀγάθωνος!
εἶπέ, τὰ πάντα ὅτι τῷ παραχωρῶ,
εἰλικρινῆ συγγνώμην εἰς ἀντάλλαγμα,
ἄρκει νὰ μοὶ παράσχη καὶ ἂν βούλεται
μικρόν τι μέρος πρὸς ζωὴν τοῦ τέκνου μας »
Τοιαῦτα πρὸς τὸν σεβαστὸν πατέρα σου
νὰ ἐξαγγείλω ἦλθον· κ' ἱκανὴν ζωὴν
ἔς τὸ στῆθός του νὰ θέσω.

ΜΑΡΙΑ

Ἄ! σ' εὐχαριστῶ

ἀγνή Ἀγάθη! βάλσαμον γλυκύτατον
εἰς τὴν καρδίαν ταύτην ἐναπέθηκας
τοῦ θεοῦ ἐξαγγέλλουσα τὴν ἀληθῆ
μετάνοιαν! Ἄ! τώρα, τώρα ἐννοῶ
τοῦ ἀγαθοῦ πατρὸς ἐκείνου τὴν χαρὰν,

τὸν βοῦν τὸν σιτευτὸν, ὅποτε ἔθυσε
χάριν τὰπολωλὸτος προσφιλοῦς υἱοῦ!

ΑΓΑΘΗ

Καὶ ὁ πατὴρ τοιοῦτος ἀγαθὸς πατὴρ,
πιστεύω, θὰ φανῆ πρὸς τὸν ἐξάδελφον,
τὸν ἀποπλανηθέντα κ' ἐπιστρέφοντα
μετὰ πολλῶν δακρύων εἰς μετάνοιαν,
ἀλλὰ νὰ ἴδω τοῦτον πρέπει τάχιστα!

ΜΑΡΙΑ

Ἄλλὰ καιρὸς δὲν εἶνε ὁ κατάλληλος
τοιαύτην εἰς αὐτὸν ν' ἀγγείλης εἶδησιν·
ὁ ἱατρός διέταξεν ἀνάπαυσιν
καὶ ἀποχὴν ἐκ πάσης συγκινήσεως! . . .
φαρμάκων δραστηρίων χρῆσιν ἔκαμην.

ΑΓΑΘΗ (ἐν συγκινήσει)

Ὁ ἱατρός; καὶ ποῖος; . . . ποῖος ἱατρός;
νὰ ἴδω εἶν' ἀνάγκη τὸν πατέρα σου! . . .
χρόνος ἐπείγει! εἶν' ἐπίκαιρος στιγμή! . . .
ὦ! ναὶ φοβοῦμαι νέαν μεταμέλειαν
ὦ! πρέπει νὰ τὸν ἴδω! . . .

(προχωρεῖ δύο βήματα πρὸς τὴν εἴσοδον τοῦ
πυργίσκου)

Σκηνὴ ἐνδεκάτη.

Οἱ ἀνωτέρω καὶ Ἰατρός

(ὅστις ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς ἐξόδου τῆς Μαρίας εἰς
τὴν σκηνὴν ἐλάνθανεν ἀκούων τὰ λεγόμενα ἀπὸ τῆς
θύρας).

ΙΑΤΡΟΣ

Εἶν' ἀδύνατον! . . .

κοιμᾶται ἤδη ὕπνον ἡσυχώτατον! . . .

Ἡ κόρη τοῦ Ἀγάθωνος

(Πᾶσαι ἐκπλήσσονται ἐπὶ τῷ παραδόξῳ, ὅτι ὁ ὑποτιθέμενος Ἀμερικανὸς ἰατρὸς λαλεῖ γλῶσσαν καθαρῶς ἑλληνικὴν).

Τί ἴστασθε ἐμβρόντητοι καὶ ἐκπληκτοὶ;! . . .
θαυμάζετε, ὅτι τὴν γλῶσσάν σας λαλῶ;! . . .
ἤδη πατῶ τὸ ἔδαφος τὸ ἱερόν,
ὅπερ πατήσας πάλαι ὁ Ἀσκληπιὸς
ὁ ἀρχηγέτης ἰατρῶν, εἰς οὐρανὸν
γοργὸς ἀπέπτη καὶ ἐγένετο θεός . . .
ταύτην τὴν γῆν πατρίδα θεωρῶν κ' ἐγὼ
ἦλθον μετὰ στοργῆς πολλῆς νὰ ἀσπασθῶ!
ναί, γλῶσσαν ἑλληνίδα πρέπει νὰ λαλῶ!

ΕΛΕΝΙΤΣΑ

Καλὲ τί προκομμένοι!... πότε τὰ μαθε!...

ΑΓΑΘΗ (παρακλητικῶς)

Λοιπὸν, ὡς ἰατρὸν θερμῶς παρακαλῶ
τὴν εἴσοδον νὰ μ' ἐπιτρέψῃς εἰς αὐτόν.
ἀνάγκη νὰ τὸν ἴδω· ἄλλως τε, θαρρῶ,
αἰσία ἀγγελία προξενεὶ ζωὴν.

ΙΑΤΡΟΣ

Πλὴν καὶ χαρὰ μεγάλη φέρει θάνατον.

ΑΓΑΘΗ

Καὶ ὅμως ἡ στιγμή εἶνε ἐπίκαιρος!
τῷ ἀποδίδει τὴν οὐσίαν ἅπασαν,
ἧς στερηθεῖς εἰς νόσον περιέπεσεν.

ΙΑΤΡΟΣ (μετὰ λεπτοτάτης εἰρωνείας)

Καὶ τίς τὴν ἀποδίδει; ἐπιτρέπεται
ξένος κ' ἐγὼ νὰ μάθω ἄρα;

ΑΓΑΘΗ

Ὁ Θωμᾶς,
ἐξἀδελφός του, εἰς μετάνοιαν ἔλθων.

ΙΑΤΡΟΣ (ἔρχεται βαθμηδὸν συγκινούμενος)

Θωμᾶς!.. Ἄ! ναί! μοὶ εἶπε! συγγενῆς στενός!
ὅστις εἰς μαρασμὸν κατέρριψεν αὐτόν!...
Θωμᾶς!... τὸ ἐνθυμοῦμαι!... ὅστις τὸν υἱὸν
αὐτοῦ ποτε δολίως ἐξηπάτησε
κ' εἰς ἔγκλημα παρώρμησεν ἀνόσιον!...
αἰσχρὸς νὰ γείνη κλέπτῃς! ἱερόσυλος!...
νὰ κλέψῃ τὸν πατέρα του, τὸν θρέψαντα!
μητέρα! ἀδελφάς! ἢ μᾶλλον ἑαυτόν!...
ὦ! τῆς μωρίας καὶ κουφότητος υἱοῦ!
καὶ νὰ πωλήσῃ οὕτω τὴν οὐσίαν των
ἀντ' εὐτελοῦς ποσοῦ, πεντήκοντα δραχμῶν,
ἵνα κορέσῃ τὴν ἀκόρεστον ψυχὴν
εἰς συνεχεῖς χοροὺς καὶ εἰς συμπόσια!...
ὦ! τῆς ἀπάτης θείου!... συγγενοῦς ἐχθροῦ!...
καὶ τῆς ἀνοησίας κούφου ἀνεψιοῦ!...
καὶ ἔφυγε κατόπιν αἰσχυνόμενος
νὰ βλέπῃ τὸν πατέρα, πένητα, οἰκτρόν!
πατέρα πωληθέντα τόσον ἀσεβῶς!...

ΑΓΑΘΗ (καθ' ἑαυτὴν)

Λοιπὸν τοιοῦτοτρόπως ἐξηπάτησεν!...

ΜΑΡΙΑ

Τοιαύτη ἡ αἰτία τῆς φυγῆς αὐτοῦ;!
οὐδέποτε μοὶ εἶπε τοῦτο ὁ πατήρ!

ΙΑΤΡΟΣ (ἐν κλαυθμηρισμῷ)

Υἱὸς τοιοῦτος, εἶπατε, ὦ! εἶπατε,
τοιοῦτον ἄγος, ρύπον ἀμαυρόν,
θὰ δυνηθῇ νὰ ἐξαλείψῃ ἐξ αὐτοῦ;

ΑΓΑΘΗ (τείνουσα τὴν χεῖρα
πρὸς τὸν οὐρανόν)

ὦ! φώτισον, Θεέ μου! φώτισον τὸν νοῦν

καὶ τὴν καρδίαν τοῦ ἀθώου Πλάτωνος!...
 χρηστὸς νὰ γείνη ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς
 κ' ἐπανελθὼν τὸν οἶκόν του λαμπρότερον
 νὰ ἀναστήσῃ πάλιν.

ΜΑΡΙΑ (τείνουσα τὸ ὄμμα
 πρὸς τὸν οὐρανὸν)

ἀδελφέ! ἐλθέ!

ΑΓΑΘΗ (παρακλητικῶς)

Ἄς ἀγγελθῆ ταχέως ἢ εὐφρόσυνος
 κι' αἰσία ἀγγελία εἰς τὸν ἀσθενῆ,
 ὅτι τῷ ἀποδίδει ὁ ἐξάδελφος
 ἄπασαν τὴν οὐσίαν του μετανοῶν!
 ἐν τῷ ναῷ μὲ περιμένει τάχιστα
 νὰ φέρω τὴν συγγνώμην πρὸς αὐτὸν κ' εὐθύς
 ἐγγράφως τὸ χωρίον τῷ παραχωρεῖ.
 φοβοῦμαι τὰς εἰς αὔριον ἀναβολάς.

ΙΑΤΡΟΣ

Ναί, λέγεις τὴν ἀλήθειαν· ἀλλ' ὅμως πλὴν
 ἄς μάθῃ οὗτος, ὅτι ταύτην τὴν στιγμήν
 δὲν ἔχει ν' ἀποδώσῃ πλέον τίποτε!

ΑΓΑΘΗ (ταρασσομένη
 ὡς παρεξηγοῦσα)

Τί λέγεις Ἰατρέ μου; ! μὴ βραδύτερον
 τοῦ δέοντος προσῆλθεν οὗτος ἀρωγός;

ΜΑΡΙΑ (ταρασσομένη)

Ἔ! πρὸς Θεοῦ εἶπέ μοι, Ἰατρέ, εἶπέ!
 μὴ ἔπαθε κακόν τι ὁ πατήρ μας; φεῦ!...

ΙΑΤΡΟΣ (ἠδέως)

Τί εἶπες; ὁ πατήρ μας; κι' ἄλλους ἀδελφούς
 θὰ ἔχῃς ἴσως.

ΜΑΡΙΑ (λυπηρῶς)

ἔχω ναί! ἐξ ἀδελφὰς
 κ' ἐν ἀδελφόν! ἀλλ' εἶχον! Ἄρπυιαι σκληραὶ
 ἀνῆρπασαν ἐκείνον ἐκ τῶν ἀγκαλῶν
 τούτων αὐτῶν τῶν φιλαδέλφων ἀγκαλῶν,

ΙΑΤΡΟΣ (σοβαρῶς)

Λοιπὸν μὴ κλαίης, θάρρει, κόρη εὐγενής!
 ὦ! κόρη φιλοπάτωρ καὶ φιλάδελφος!
 καὶ μάθε, ὅτι αὕτη ἡ ἐπίσημος
 στιγμή εἶνε τὸ τέρμα πάντων τῶν δεινῶν
 ἐνὸς πατρὸς δυστήνου! ἤδη ἔστρεψε
 τῶν δοκιμασιῶν ἡ Μοῖρα ἡ σκληρὰ
 τὸν οἶκά της τὸν δυσκινήτοτατον
 ἀπὸ πελάγους τρικυμίας διαρκοῦς
 εἰς ἤρεμον λιμένα καὶ γαλήνιον!
 τὸ μαρανθὲν τοῦ σώμα ἤδη ἀνακτᾷ
 ὑγείαν τὴν προτέραν...

ΜΑΡΙΑ (ἠσυχάζουσα)

Ἄ! σ' εὐχαριστῶ,

Πανεύσπλαγχνε Θεέ μου!...

ΙΑΤΡΟΣ

καὶ μετ' οὐ πολὺ

ὡς ἄλλοτε λαμπρὸς καὶ ὑπερήφανος
 ἐπὶ ἀμάξης κ' ἐπὶ ἵππου ἄραβος
 τὰς καρποφόρους γαίας θὰ ἐπισκοπεῖ
 τοῦ κτήματός του τούτου ἄρχων, κύριος!...

ΧΡΥΣΟΥΛΑ (πρὸς τὸν χορὸν χαίρουσα)

Καλὲ μᾶς ἦλθε τοῦτος ἄγγελος σωστὸς
 ἀπ' τὸ Θεὸ σταλμένος! τί Ἀμερικὴ!...

ΑΓΑΘΗ (ἀποροῦσα)

Καὶ πῶς θὰ γείνη τοῦτο ἄνευ... ἄνευ... τῆς...

ΙΑΤΡΟΣ (συμπληρωῶν)

Τῆς γενναιοδωρίας τοῦ προσφέροντος ; . . .
ἔχω λοιπὸν ἐγὼ τὴν αὐταπάρησιν
ὡς κτήτωρ τοῦ χωρίου τούτου νόμιμος,
πρὸς ὃν στοργικωτάτη χεὶρ μητρός τινος
ὑπὲρ ζωῆς τοῦ τέκνου παρεχώρησε,

(προτείνει πρὸς τὴν Ἀγάθην τὰ ἔγγραφα τῆς
παραχωρήσεως, ἅτινα αὕτη ἀναγινώσκει)

νὰ τ' ἀποδώσω πάλιν πρὸς τὸν νόμιμον
καὶ πρῶτον κύριόν του, τὸν Ἀγάθωνα
ἀντὶ ἀπλῆς καὶ ἐλαχίστης ἀμοιβῆς·
εἰς μνήμην μόνον θ' ἀπαιτήσω παρ' αὐτοῦ
ξένος ἐγὼ ἐνθάδε παρεπίδημος
ν' ἀναχωρήσω πάλιν εἰς Ἀμερικὴν . . .

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

Δὲν λές καλ' ἀγγελουδι 'στὸν Παράδεισο!

ΙΑΤΡΟΣ

Ἄφου ὑψώσω πρῶτον στήλην ὑψηλὴν
λευκοῦ μαρμάρου στήλην μετ' ἐπιγραφῆς
μεγάλους γεγραμμένης γράμμασι χρυσοῖς:

**ΤΟ ΜΕΓΑ ΤΟΥΤΟ ΚΤΗΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΛΟΥΣΙΟΝ
ΠΑΤΡΟΣ ΦΙΛΟΠΟΝΙΑ ΠΑΛ' ΕΚΤΗΣΑΤΟ
ΥΙΟΥ Δ' ΑΝΟΗΣΙΑ ΤΟΥΤΟ ΕΞΕΛΩΚΕ
ΤΥΦΛΩΣ ΕΙΣ ΧΕΙΡΑΣ ΣΥΓΓΕΝΟΥΣ ΔΙΣΧΡΟ-
[ΚΕΡΑΟΥΣ
ΠΑΛΗΝ ΠΑΛΙΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΡΩΤΟΝ ΚΤΗΤΟΡΑ
[ΑΥΤΟΥ
ΘΕΟΣ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΟ ΑΠΕΔΩΚΑΝ.**

ΧΡΥΣΟΥΛΑ (χαίρουσα)

Χαρά! τὸν πρῶτόν μας ἀφέντη θάχωμε! . . .

ΑΓΑΘΗ (ἐπιστρέφουσα τὰ ἔγγραφα)

Τόσον γενναῖος ὢν καὶ μεγαλοπρεπῆς,
ὦ! δὲν θ' ἀφήσης εἰς πενίαν παντελεῖ
μετανοοῦντα ἄνθρωπον! . . .

ΙΑΤΡΟΣ

Ἠσύχασον! . . .

Ὁ εὐγενῆς Ἀγάθων, ὅστις ἔθρεψεν
ἐπ' εἰκοσαετίαν συγγενῆ ἀργόν,
καὶ μόνον ἐν τῷ κόσμῳ ἄνευ ἀναγκῶν,
ἀμνησικάκως τοῦτον θὰ εὐσπλαγχνισθῆ,
σὺζυγον ἤδη ὄντα καὶ γεννήτορα
αὐτοῦ τὴν εὐσπλαγχνίαν προμιμούμενος
δωροῦμαι 'ς τὸν υἱόν του, ὄνπερ ἔσωσα
ἐκ προφανοῦς θανάτου, ἀπὸ τῶν κερδῶν
τῆς ἐπιστήμης μέρος τὸ πλειότερον,
εἴκοσι χιλιάδας ἀργυρῶν δραχμῶν...

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

Καλά 'κανες, γιατρέ μου!

ΧΡΥΣΟΥΛΑ

Καλὲ τυχερό! . . .

ΙΑΤΡΟΣ

διότ' ὁ σώζων εἶνε φύσει συγγενῆς.

ΜΑΡΙΑ (καθ' ἑαυτὴν

καὶ προσεκτικῶς θεωροῦσα τὸν ἱατρὸν)

Τί εἶπε; τί ἀκούω; εἶνε συγγενῆς;

ΑΓΓΕΛΙΚΗ (ἐνθουσιῶσα ἐκ χαρᾶς)

Ἰατρέ μου! ποῖά μανοῦλα νὰ σ' ἐγέννησε;

ΙΑΤΡΟΣ (λυπηρῶς περιστρέφων τὸ ὄμμα)

Δὲν εἶν' ἐνταῦθα δυστυχῶς νὰ μέ ἰδῆ! . . .

Σκηνή δωδεκάτη.

Οι άνωτέρω και Θεόδωρος.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ (τρέχει πνευστιών)

Μαρία! συχαρίκια! . . . νά ή μάνα σας! . . .

ΜΑΡΙΑ (παρατηροῦσα

πρός τὸ μέρος, ἐξ οὗ ἔρχεται ἡ Εὐρυδίκη)

Ἄχ! μῆτέρ μου.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

Θεὸς τὴν στέλνει σήμερα! . . .

Ἐπάνω σέ τέτοια ὥρα! . . .

ΧΡΥΣΟΥΛΑ

Παναγία μου! . . .

Σκηνή δεκάτη τρίτη.

Οι άνωτέρω και Εὐρυδίκη.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ (ἀπὸ τῶν παρασκηνίων)

Στά ἴχνη σου κατόπιν τρέχω, τέκνον μου . . .

(ἐμφανιζομένη)

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν ἄλλων ἂν δέν βλέπουσι,

μητρὸς καρδία, ὄχι! δέν λανθάνεται!

Παιδί μου!

(πίπτουσα εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Πλάτωνος)

ΜΑΡΙΑ (ὁμοίως)

Ἄδελφέ μου! . . .

ΠΛΑΤΩΝ

Μῆτερ, μῆτέρ μου! . . .

ΧΡΥΣΟΥΛΑ (ἐκστατική)

Καλέ, ὁ ἀδελφός της! . . .

ΑΓΓΕΛΙΚΗ (ὁμοίως)

Μπα! ὁ Πλάτωνας! . . .

ΕΛΕΝΙΤΣΑ

Καλέ τί θάμμα τοῦτο; . . .

ΑΙ ΠΑΙΔΙΣΚΑΙ

Παναγία μου!

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

Χριστέ, σ' εὐχαριστοῦμε!

ΧΡΥΣΟΥΛΑ

Ἄι' Σωτῆρά μου

ΑΓΑΘΗ (γονυκλινής)

Ἦ! Ἦψιστε Θεέ μου! . . .

ΑΙ ΠΑΙΔΙΣΚΑΙ

Παναγία μου! . . .

ΠΛΑΤΩΝ (ἀπαλλαττόμενος τῶν περιπτύξεων)

Ἦ μῆτερ! . . . ἀδελφή μου! πλέον παύσατε,

ἀρκούντως ἔδακρῦσατε κ' ἐκλαύσατε . . .

εἰς τὸν πατέρα σπεῦσον! χαροποίησον
διὰ τῆς παρουσίας σου! ναί! σέ ζητεῖ! . . .

(Ἡ Εὐρυδίκη εἰσέρχεται ἐν σπουδῇ)

περὶ ἐμοῦ μὴν εἶπης τι! . . . ἀργότερον! . . .

Σκηνή δεκάτη τετάρτη.

ΜΑΡΙΑ

(θωπευτικῶς καὶ μελαγχολικῶς)

Σὺ εἶσαι, Πλάτων μου! . . . ὦ! ναί! σὺ εἶσαι ναί! . . .

κ' ἐγὼ τυφλὴ οὐδὲλως σ' ἀνεγνώριζον! . . .

τὰ συνεχῆ δεινά μου καὶ οἱ στεναγμοὶ

καὶ νοῦν καὶ ὀφθαλμοὺς μοὶ ἀπεμάρναν! . . .

Ἡ κόρη τοῦ Ἀγάθωνος

ΠΛΑΤΩΝ (παρηγόρως)

Δεινά πλέον μὴ λέγῃς! λῆξις στεναγμῶν!
 βασάνων παῦσις ἤδη! φίλη ἀδελφή!...
 Μαρία φιλοπάτωρ καὶ φιλάδελφος!...
 σπεῦσον καὶ σὺ ναί, σπεῦσον πρὸς τὰς ἀδελφάς·
 ἐντὸς τοῦ κιβωτίου ἐνυπάρχουσι
 διὰ τὰς ἀδελφάς μου χρυσαυγεῖς στολαί!!...
 ἐνδύσασθε αὐτὰς κ' εὐθὺς ἐξέλθετε,
 ὅπως ἐνταῦθα πάντες ὁμοθυμαδόν,
 συνορτάσωμεν ἐπανακάμπτουςαν
 τὴν ἐπὶ τόσα ἔτη λείπουσαν **χαράν**.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

Ναί! ὅλαις νὰ χαροῦμε!

ΧΡΥΣΟΥΛΑ

Νὰ χορέψωμε!

ΠΛΑΤΩΝ (πρὸς τὸν χορὸν)

ὦ ἀγαθαὶ παρθένοι καὶ ἀγναὶ ψυχαί,
 αἱ συμπαθῶς τοσοῦτον διακείμεναι,
 πρὸς τὴν Μαρίαν καὶ τὸν οἶκον ἅπαντα,
 ἀνδρὸς καταπεσόντος εἰς ἀφάνειαν
 φιλίαν ἀληθῆ ἐπιδειξάμεναι,
 θὰ ἔχητ' ἐξ ἐμοῦ μεγάλην ἀμοιβήν!!!...

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

Κι' ἀπ' τῆ χαρά μας τούτη μεγαλείτερη
 θὲ νᾶν' ἢ πληρωμὴ σου; !!!...

ΧΡΥΣΟΥΛΑ

'μεις γιὰ πληρωμὴ.....
 νὰ σ' ἔχωμε ἀστέρι καὶ φεγγάρι μας
 ποῦ ἦρθες νὰ φωτίσης σκοτεινὸ χωριό!...

ΠΛΑΤΩΝ (ἐνθουσιῶν)

Ἐμπρὸς λοιπόν! στεφάνους πλέξατ' ἀνθηροῦς
 καὶ εἰς χορὸν ἐνταῦθα πᾶσαι σπεύσατε.

(ὁ Χορὸς σπεύδει πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ τὰ ἀριστερὰ
 εἰς συλλογὴν ἀνθέων).

Σκηνὴ δεκάτη πέμπτη.

Πλάτων καὶ Θεόδωρος.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Ἰατρέ! ἐμένα βλέπω μ' ἐλησημόνητες!...

ΠΛΑΤΩΝ

Ζήτησον ὅ,τι θέλεις καὶ θὰ σοὶ δοθῇ.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Τί θέλω;

ΠΛΑΤΩΝ

Ναί.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Τί θέλω;... τὴν ἀγάπην σου!...

κι' ἂν θέλῃς παράπανω, πάρε με μαζὴ
 νὰ σὲ δουλεύω, νὰ πηγαίνω καὶ σχολεῖν...
 δηὸ γράμματα νὰ μάθω ποῦ 'μαι ὄρφανό!!...

ΠΛΑΤΩΝ

Εὐγε, Θεόδωρε, φιλομαθέστατε!
 σὺ τὴν μερίδα ἐξελέξω τὴν καλήν,
 καὶ αὔριον θὰ εἶσαι μαθητὴς κλεινὸς
 τοῦ Ἀθηναϊκοῦ Λυκείου τρόφιμος.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ

Ζῆσε, Ἰατρέ, πατέρα, μάνα, ἀδελφέ!
νά! πῶς τὰ βρίσκει, οὔλα τάρφανό μαζή!
τώρα ὁ Κόσμος οὔλος τώρα ἄς χαρῆ.

Σκηνὴ δεκάτη ἕκτη.

ΜΑΡΟΥΛΑ

(ἔξερχομένη ἐκ τῆς οἰκίας ἐν σπουδῇ καὶ ὡς ἀπὸ
ἐργασίας διεσκευάσμενη)

Κ' ἐμένα τὴν καυμένη; πῶς; μ' ἐξέχασες;...
ἐμένα τὴν Μαρούλα; !... 'ποῦ μοῦ πέσανε
τὰ 'νύχια μου 'δῶ μέσα μέσα 'στῆς δουλειές...
ἑπτὰ χρονάκια τώρα δίχως πληρωμὴ;

ΠΛΑΤΩΝ

'Εγὼ νὰ λησμονήσω εὐγενῆ ψυχὴν; !..

ΜΑΡΟΥΛΑ

Καὶ μέ, τὴν κακομοίρα, πῶς δὲ μοῦφρες
κανένα φουστανάκι, 'ποῦ κουρέλιασα;...
Νά! πάει καὶ τὸ φακίόλι!

(ἀποσπῶσα ἐκ τῆς κεφαλῆς τῆς)

σάπισε κι' αὐτό!...
τὸ 'ἑφτά σου ἀδελφούλαις μόνον θμῆθηκες!...

ΠΛΑΤΩΝ

Δὲν εἶν' ἑπτὰ αἱ ἀδελφαί μου!... εἶν' ὀκτώ!..
καὶ πρώτη ἡ Μαρούλα! ἤτις ἔδειξε
ψυχὴν γενναϊοτέραν συγγενῶν πολλῶν!..

ΜΑΡΟΥΛΑ

'Αλήθεια, Πλάτωνά μου, φάνηκα καλή!!!;...
'Αχ! ἄψε με νὰ κλάψω τὴν ἀπ' τῆ χαρὰ...
κ' ὕστερα θὰ πηδήσω, 'σὰν μικρὸ παιδί·
γιατ' εἶνε ἡ χαρὰ διπλὴ καὶ τρίδιπλη,
κατόπ' ἀπὸ τὸ κλάμμα, ὅταν ἔρχεται!..

(πρὸς τὸν Χορόν)

κορίτσια μου, χαρῆτε καὶ πηδᾶτε πλειά.

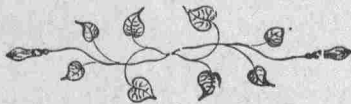
(Ἐξέρχεται ἡ Εὐρυδίκη φέρουσα τρεῖς τῶν θυγα-
τέρων τῆς ἐκ τῆς δεξιᾶς χειρὸς κατὰ σειρὰν καὶ το-
ποθετεῖται δεξιᾷ τοῦ Πλάτωνος, ἡ δὲ Μαρία ἐπίσης
φέρει τὰς ἐτέρας τρεῖς, καταλαμβάνει τὰ ἀριστε-
ρὰ τοῦ Πλάτωνος. Ἡ Μαρούλα ὀπισθεν ἐνθουσιῶσα.
'Ο Χορὸς ἐπανακάμπει φέρων στεφάνους ἀνθέων ἐπὶ
κεφαλῆς. Ψάλλεται τὸ ἐξῆς ᾄσμα ἐνθουσιωδῶς·

"Ω! χαρῆτε, ὦ ναί! χαρῆτε!
καὶ πηδᾶτ' ὅσο ἔμπορεῖτε!
ἦρθε, ἦρθεν ἡ χαρὰ
μὲ ὀλόχρυσά φτερά.

Τραγωδᾶτε! τραγωδᾶτε!
κι' ὡς τὸν οὐρανὸ πηδᾶτε
ἦρθε, ἦρθεν ἡ χαρὰ
σᾶ γλυκειὰ περιστέρα.

Ἔνεκα τῆς μὴ ἐγκαίρου ἐπιστροφῆς
τῶν πλείστων ἀγγελιῶν ἀπεφασίσθη νὰ
καταχωρισθῶσι τὰ ὀνόματα τῶν συνδρο-
μητῶν εἰς τὸ τέλος τοῦ τρίτου δραματίου.

SISMANOGLIO
MEGARÒ

Τμήματα γραβίων 6.